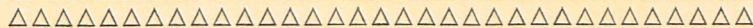

DANIELIN KIRJA

KIRJOITTANUT
VÄINÖ LEHTONEN

Danielin kirja

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1950 painoksesta.
Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut
jäää alkuperäisestä poikkeavia kohtia.
Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.
(Ks. J. R. Hannula, *Kristosofian Polulla II*, s. 304.)

Lahdessa lokakuussa 2014
Jaakko Kesävuori

VÄINÖ LEHTONEN

Danielin kirja

TAMPEREELLA 1950
P. E:N KANNATUSLIITTO

Sisällys

	Sivu
Daniel	5
Kuninkaitten unet	43
Varjon ja valon maailma	80

Tampereella 1950
Tampereen Paperinjalostustehdas
ja Kivipaino Oy

I

DANIEL.

Ihmiskunnan toivoton tila on jokaisen selkeänäköisen ihmisen todettavissa. Niinpä sanomalehdet kirjoittelevat jatkuvasti toinen toistaan ihmeellisemmistä sotateknillisistä keksinnöistä. Atomienenergia ehti tuskin vapautua kapalostaan, eikä Japanin murhenäytelmä ole vielä ehtinyt arpeutua, kun jo esitellään biologisia ym. hävityskeinoja, joiden teho ylittää mielikuvituksenkin lennon. Kansojen paisuva kilpavarustelu ja siitä johtuva yleismaailmallinen levottomuus asettavat vastattavaksi kysymyksen, mikä on kaiken lopputulos? — Ihmiskunnan kuolema, vastaavat oppineet. Kaikkein optimistisimmat »tämän maailman viisaista» arvelevat, että ehkä pelko ja itsesuojeluvaisto tulevat pelastajiksi. Onhan mahdollista, etteivät kansat uskalla päästää keksintöjään irti. Mutta pessimistinen enemmistö viittaa menneisyyteen ja kysyy: näettekö keksintöjä, joita ei olisi käytännössä koeteltu? Kaikkein vähiten voidaan luottaa ihmiseen.

Edellä esitettyjen arvelujen lähtökohtana on aineuskoon pohjautuva elämänkäsitys. Se nojaa kehitykseen ja väkevämmän oikeuteen. Ihminen, ollen pelkkä aineellinen ilmiö, voikin kehittyä täydelliseksi vain itsekkyyn sanelemisissa kyvyissä. Kehitystä kiihdyttää sota, koska se pakottaa ponnistamaan sekä itsesuojelusyistä että vihollisen nujertamiseksi. — Lopulta tämän suuntainen kehitys luo sotilasmahdista hirviön, joka mielikuvituksessaan haaveilee tukikohtia toisista taivaankappaleista.

Katselkaamme maailman menoa yksityiskohtaisemmin nähdäksemme ne seikat, mitkä edellä esitetyn tilanteen ovat aiheuttaneet.

Ensiksikin on teollisuus ym. paisunut ylituotannon rajoille. Ja koska tuotanto ylittää kysynnän, on tuotteiden tulvaa rajoitettu epänormaaleilla keinoilla: polttamalla ja mereen upottamalla. Näin meneteltiin varsinkin ennen suursotaa. Tämä tapahtui samalla, kun miljoonat ihmiset eri puolilla maailmaa elivät nälässä ja puutteessa.

On luettava kirkkokristillisen hengenviljelyksen »ansioksi», ettei länsimaiden kansoilla ole ollut alaan henkisen elämän antamaa perustaa. Seuraukset tästä ovat tuhoiset. Liikatuotannon aiheuttama työttömyys ja osittainen työpäivien lyhennys järjestävät aikaa, joka luonnon mukaisesti pitäisi käyttää ihmisen ongelman selvittämiseen. Onhan luonnollista, että elämällä on myöskin tarkoitus. Miksi pitäisi tehdä työtä elääkseen, syödä, nukkua ja jatkaa sukuaan, ellei sillä kaikella ole mitään merkitystä! Siksi kristinuskon perustaja teroittikin: etsikää, kol-

kuttakaa; etsikää totuutta, sillä se vapauttaa; tulkaa täydellisiksi ihmisiksi, taivaallisen Isänne kaltaisiksi. Mutta kirkot ovat syrjäyttäneet nämä opetukset. Sensijaan olemme saaneet kuulla vuosisadasta toiseen: ihminen on vaivainen syntinen, kykenemätön kaikkeen inhimilliseen; hän on hirmujumalan kiroama olento, helvetin ja kadotuksen lapsi; on ylpeyttä ja omahyväisyyttä, jos yrittää elää ihmisiksi; järki on nakattava penkin alle ja uskottava sokeasti niin kuin kirkko opettaa. — Seuraukset näemme: liikenevä aika on inhimillisen elämänskäsityksen puutteessa kulunut kaikkeen muuhun kuin elämänskysmysten selvittelyihin. Joko suoran tai epäsuoran toiminnan ja harrastelun muodossa on liikenevästä ajasta koituva hyöty kiertynyt hengenelämän vastakohdan vahvistamiseen. Tämän vastakohdan ruumistuma on sotaorgaani, jonka olemassaolon ainoa tarkoitus on hävittää inhimillisen työn tulokset ja näiden tulosten aikaansaajat. Mahdollisimman suuri osa normaalian toimeentulotyön ylittäneestä ajasta on voitu käyttää suoraan sotatekniikan kehittämiseen ja sodassa tarvittavan materiaalin valmistamiseen.

Toinen silmiin pistävä seikka on kansojen ja maanosien välisten raja-aitojen madaltuminen. Sen ovat aiheuttaneet huippuunsa kehitetyt liikenne- ja tiedoitusvälineet. Teollisuuden paisuminen ja kansojen lähentyminen ovat tehneet mahdolliseksi yli maapallon ulottuvat sotatoimet. On huomattava, että koko tämä valtava kehitys on tapahtunut pääasiallisesti tämän vuosisadan aikana. Viime vuosisadalla

ei maailmansota sanan nykyaikaisessa merkityksessä ollut vielä mahdollinen.

Ja nyt olemme tulleet siihen, kuten alussa mainitsimme, että maailman kansat seisovat tuhoutumisen kynnyksellä. Maailman etevimmät tiedemiehet jo itsekin uskovat, että maailmanloppu on mahdollisuuksien rajoissa. Atomien energian vapauttaminen on avannut sille ovet. Olemme joutuneet ajankohtaan, josta Pekka Ervast huomauttaa »Kristosofia» kirjassaan: kuolema uhkaa maapalloa.

Eläessämme näiden tapahtumien keskellä kysymme: »Onko siis oppineilla tiedossaan viimeinen sana ihmiskunnan tulevaisuudesta?» Heidän tietämisensä rajathan ovat näkyväisessä maailmassa. Kuitenkin on elänyt profeettoja, jotka tiettävästi ovat nähneet myös tulevaisuuteen. Suurimpaa niistä kunnioittaa kristikunta Mestarinaan. Jeesus vuorostaan viittaa ennen eläneisiin profeettoihin. Ja kaikkien näiden elämäнкäsitys on toinen kuin aikamme oppineiden. He viittaavat ihmisen jumalalliseen alkuperään, puhuvat enkeleistä, henkivalloista ja jumalista. Heidän tulevaisuudennäkemyksensä on myös toinen. Jos aikamme materialismin kyllästämä oppineisuus päättyy näkemyksessään sotilasmahdin aiheuttamaan kansojen itsemurhaan, niin aikojen profeetansilmä on katsonut kaiken tämän läpi kaukaiseen tulevaisuuteen. Se on nähnyt myös jumalallisen kehityssuunnitelman samoin kuin nykyajan toivottoman tilan. Seuraavassa tutkimmekin, mitä eräs Vanhan Testamentin profeetoista — Daniel — on näistä kertonut.

— — —

Matteus kertoo, että kun Jeesus istui oppilaineen Öljymäellä, niin nämä tekivät kysymyksen, mitkä ovat maailmanlopun tunnusmerkit. »Sano meille: milloin se tapahtuu, ja mikä on sinun tulemuksesi ja maailmanlopun merkki?»

Jeesus antaa pitkän selityksen sanoen mm.: »... Te saatte kuulla sotien melskettä ja sanomia sodista; katsokaa, ettette peljästy. Sillä näin täytyy tapahtua, mutta tämä ei ole vielä loppu. Sillä kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja nälänhätää ja maanjäristyksiä tulee monin paikoin. Mutta kaikki tämä on synnytystuskien alkua... Ja monta väärää profeettaa nousee, ja he eksyttävät monta... Kun te siis näette hävityksen kauhistuksen, josta on puhuttu profeetta Danielin kautta... Sillä silloin on oleva suuri ahdistus, jonka kaltaista ei ole ollut maailman alusta hamaan tähän asti eikä milloinkaan tule... Ja ellei niitä päiviä olisi lyhennetty, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden ne päivät lyhennetään... Katso, minä olen sen teille edeltä sanonut».

Samassa yhteydessä puhutaan Ihmisen Pojan tulemisesta kirkkaudessaan ja huomautetaan: »Mutta siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä kukaan, eivät taivasten enkelit, eikä myöskään Poika, vaan Isä yksin». Huomaamme ristiriidan; Jeesus puhui edellä Ihmisen Pojan tulemisesta ja lopun ajasta ja viittasi siinä Danieliin. Kuitenkin hän sanoo, ettei ajasta tiedä muut kuin Isä. Tiesikö kuitenkin Jeesus tai Daniel?

Luonnollinen selitys on, että tässä on kysymyksessä sekä historiallinen että psykologinen kuvaus rinnakkain. Kristuksen syntyminen eli tuleminen ihmisyyksilössä on aina salaisuus, eikä sitä todellakaan tiedä muut kuin Isä. — Jos taas Daniel puhuu jotain ihmiskunnan historiasta, niin hän esittää sen verrattain summittaisin aikamäärin. Lisäksi hän itse sanoo, ettei hän kaikkea ymmärrä. Ja lopuksi voimme todeta, ettei kristikunta ole asioista perillä vähäkään, sillä Kristuksen toista tulemistä on odotettu alkuseurakunnista alkaen. Vasta kun kysymyksessä olevat tapahtumat vierivät ohitsemme, voimme niitä käsittää.

Edellä mainitussa Danielinkirjan kohdassa sanotaan mm.: »Siihen aikaan nousee Mikael, se suuri enkeliruhtinas, joka seisoo sinun kansasi lasten suojana. Ja se on oleva ahdistuksen aika, jonka kaltaista ei ole ollut siitä saakka, kun kansoja on ollut, hamaan siihen aikaan asti. Mutta siihen aikaan pelastetaan sinun kansasi, kaikki, jotka kirjaan kirjoitetut ovat».

Edellä esitetyn johdosta joudumme tekemään pari kysymystä. Ensiksikin: mitä tarkoitetaan maailmanlopulla? Danielin kirja ei puhu maailmanlopusta, vaan aikojen lopusta, päivien lopusta ja vihanajan lopusta. Toiselta puolen on huomattava, että vaikka Jeesuksen oppilaat puhuvat maailmanlopusta, niin Jeesus ei kiellä, etteikö sellaista tapahtuisi. Jeesus ei kuitenkaan itse puhu edellä mainitussa kohdassa muusta kuin lopusta. Ja kohta perässä synnytystus-

kista, mikä viittaa siihen, että mainitun lopun jälkeenkin vielä elämä jatkuisi.

Toinen tärkeä kysymys on: onko Danielinkirja avattavissa historiallisella avaimella? Toisin sanoen: kuvaavatko Danielin näyt todella joitain tulevaisuuden tapahtumia? Jeesuksen sanojen mukaan niiden pitäisi kuvata. Kysymyksemme kärki kohdistuuakin näin ollen tähän: antaako Daniel meille kirjassaan historiallisen tulkinnan avaimen?

— — —

Teosofian valossa käsitämme elämää siten, että jos maailmanlopulla tarkoitetaan maapallon kuolemaa, niin se merkitsee luomistyön katkeamista ja epäonnistumista. Elämä kulkee vasta neljännessä luomispäivässä, joten luomistyö jatkuu vielä suunnattoman kauan, ellei edellämainittua epäonnistumista tapahdu. — Pyhistä kirjoista tiedämme, että niitä voidaan avata useammalla avaimella. On myöskin sanottu, että avaimet löytyvät pyhistä kirjoista itsestään teosofian avulla, koska teosofia on samaa jumallalista viisautta kuin pyhät kirjatkin. Niiden oraakkelimaisuus saakin selvityksensä siitä, että niihin on sisällytetty useammanlaisia tulkitsemismahdollisuuksia.

On huomattava, että näkyväisen maailman ilmiöt ja tapahtumat ovat tulosta henkisistä ja sielullisista seikoista. Onhan jokainen keksintökin ensin valmiina keksijän tajunnassa, ja vasta senjälkeen se voidaan toteuttaa. Tajunnan työ käy aina edellä aineen toimintaa. Siksi ihmiskunnan historiakin seuraa henkisten tapausten jälessä. Ottakaamme esimerkki!

Jeesus oli ihmiskunnan tienraivaaja, ja hänen elämäntyönsä jätti jälkensä historiaan. Hän huomauttaa usein, ettei hän elä tästä maailmasta, vaikka hän elää tässä maailmassa. Hänellä ei ollut niitä kiintymyksiä, jotka meitä tavallisia ihmisiä sitovat elämään. Näin ollen hän oli käynyt läpi sisäisen maailmanlopun. Hän oli luopunut maailmasta. Ja kuitenkin hän eli. Hänen sisäinen maailmanloppunsa tuli käytännön maailmaan opetusten ja tekojen kautta. Kuten edellä sanoimme: ensin henki, sitten aine.

Lisäksi on sanottu, että oppilaalle riittää opettajansa kohtalo ja kokemukset. Jos siis joku seuraa Jeesusta hänen käytännöllisten opetustensa puitteissa, niin hän joutuu kokemaan samaa kuin opettajansakin. Hänkin käy läpi sisäisen maailmanlopun ja tuo luonnollisesti henkiset kokemuksensa käytännön maailmaan.

Jos lisäksi uskomme kehitykseen ja sen suomaan inhimilliseen täydellisyyteen, niin siitä seuraa, että koko ihmiskunnan on ennemmin tai myöhemmin käytävä läpi sisäinen maailmanloppunsa. Ja myöskin elettävä maailmanloppunsa jälkeistä elämää. Näin ollen ihmiskunnan historia toistaa suurten jumalanpoikien henkiset kokemukset. Täten ymmärrettynä maailmanloppu merkitseekin toisenlaisen elämänsänsä valtaantäpääsyä. Sillä kuvataan aioonin, aikakauden loppua; ja kuten Pekka Ervast sanoo, nykyisen ajan loppua ja uuden Vesimieskulttuurin alkua. — Tämän nojalla voimme edeltäpäin aavistaa, että vaikka esim. Danielinkirja voidaan avata psyko-

logisilla ja muilla avaimilla, niin siihen sisältyy myöskin historiallinen tulkinta.

Mutta nyt joudumme uuden kysymyksen eteen. Jos käsite maailmanlopusta merkitsee ainoastaan vanhan kulttuurin kuolemaa ja uuden alkamista, niin miksi Jeesus ei kiellä maapallon lopun mahdollisuutta? Päin vastoin Matteuksen evankeliumin henki viittaa juuri siihen. Tästä joudumme uuteen kysymykseen. Aika, jolloin koko ihmiskunta on käynyt läpi sisäisen maailmanlopun ja näin tehden osaa elää sellaista elämää, että — kuvaannollisesti puhuen — leijona ja lammas käyvät samalla laiturimella, on todennäköisesti kovin kaukana. Kuitenkin sekä Jeesuksen että Danielin kuvaukset näyttävät tähtäävän johonkin tiivistettyyn ajankohtaan. Niinpä edellinen puhuu väärrien profeettojen esiintymisestä, ja että silloin on kuin Nooan päivinä, jolloin vedenpaisumus tapahtui. Ja että Jumala lähettää enkelinsä kokoamaan valittunsa kaikkialta maailman ääritä. (Enkeli merkitsee lähettiläs).

Seuraavassa tulemme näkemään, ettei ristiriitaa sittenkään ole. Maapallon ja koko ihmiskunnan kannalta on tietenkin kysymys niiden tulevaisuudesta ja ihmiskunnan täydellistymisestä. Mutta ennustusten kärki tähtää todella määrättyyn ajanjaksoon, murroskauteen. Siinä on tilanne niin vakava, että kuolema uhkaa todella maapalloa. On kysymys planeetaarisen elämän jatkumisesta. Maapallon elämän sammumisen mahdollisuutta ei voida kieltää.

Joudumme siihen, mistä alussa puhuimme: elämme keskellä sellaista aikaa. Ja Daniel näki vertaus-

kuvallisissa näyissään, mitä tulevaisuus kantaa povessaan. Katsokaamme!

— — —

Eräs teosofian antama avain on jälleensyntymisoppi. Koko luonto on jatkuvan jälleensyntymisen alainen. Jokainen päivä on edellisen jälleensyntymä. Eikä ainoastaan ihminen käy elämänkouluaan jälleensyntymästä toiseen, vaan myöskin kansat, rodut... Jos siis kysymme, antaako Danielinkirja historiallisen avaimen, niin huomaamme siellä esitettävän jälleensyntymisoppia. Kahdennentoista luvun viimeisessä säkeistössä sanotaan näin: »Mutta sinä — Daniel — mene, siksi, kunnes loppu tulee; ja lepää, ja nouse osaasi päivien lopussa». — Tässä puhutaan selvästi jälleensyntymisestä. Danielin pitää nousta, siis jälleensyntyä osaansa, jatkamaan työtään silloin, kun kuvatut asiat tapahtuvat. Jälleensyntymisestä puhutaan toistenkin profeettojen opeuksissa. Niinpä profeetta Malakiakselle sanotaan: »Katso, minä lähetän teille profeetta Elian, ennenkuin tulee Herran päivä, se suuri ja peljättävä». Kun sitten aikanaan Jeesuksen oppilaat kysyivät — Malakiaksen ennustukseen nojaten — olisiko Jeesus mahdollisesti ennustettu Elias, niin hän vastasi: »Elias on jo tullut, hän tuli Johannes Kastajana». — Danielinkirja antaa siis historiallisen avaimen. Koska Danielinkin pitää syntyä jatkamaan työtään päivien lopussa, niin tuo »päivien loppu», jota hänen ennustuksensa kuvaavat, on ajassa elettävää historiaa.

Saman luvun alusta saamme toisenkin avaimen. Se on salaperäinen, astrologis-okkulttinen avain.

Kun Daniel on perusteellisesti kuvannut, mitä kaikkea hirmuista tapahtuu päivien lopussa, sotia ja melskeitä, niin hän jatkaa: »Siihen aikaan nousee Mikael, se suuri enkeliruhtinas, joka seisoo sinun kansasi lasten suojana!. — Päivien lopussa siis nousee Mikael.

Ja vielä eräs kohta. Daniel oli tutkinut profeetta Jeremiaa ja ymmärtänyt, että Jerusalemin on oleva hävitettynä seitsemänkymmentä vuotta. Sen johdosta hän rukoili kansansa puolesta säkissä ja tuhassa. Silloin eräänä päivänä ehtoouhrin aikana ilmestyi enkeli Gabriel ja sanoi: »Kun sinä rukouit, niin sana lähti liikkeelle, ja minä olen sen saattajana. Tulin opettamaan sinua ymmärrykseen. Seitsemänkymmentä vuosiviikkoa on säädetty». Gabriel tahtoo siis sanoa, ettei sinun näyissäsi ole kysymys Jerusalemin, etkö ymmärrä Daniel? Kysymys on vuosiviikoista, näky tarkoittaa kaukaista aikaa. — Jos siis tietäisimme, mitä mainitut vuosiviikot ja Mikaelin nouseminen merkitsevät, niin silloin meillä olisi avain myöskin aikaan nähden. — Selvyyden vuoksi mainitaan myös seitsemän vuosiviikkoa.

— — —

Saadaksemme oikean johtolangan ja ymmärtääksemme Danielin mahdollisuuksia on meidän tutkittava hänen elämänvaihteita. On liian hätäistä sanoa, että Daniel oli Jumalan profeetta, joten hänelle voitiin näyttää ihmeellisiä näkyjä. Jos sitävastoin pääsemme perille hänen tiedoistaan ja kyvyistään, käy ymmärrettäväksi, miksi hänelle näytettiin sellaisia näkyjä kuin Danielinkirja kertoo.

Daniel oli tavallaan erikoinen profeetta. Hän ei ollut noita tavallisia kiertäviä ja saarnaavia ennustajia, joita noihin aikoihin oli useampia. Hän oli ruhtinas, ylimys. Juudan kuninkaan, Joojakimin, hallitessa valloitti Baabelin kuningas Nebukadnessar Jerusalemin tuoden sieltä vankeja mukanaan. Kuninkaan määräyksestä oli etsittävä myöskin ruhtinaalista sukua olevia nuorukaisia, joista piti kasvatettaman hovipalvelijoita Baabelin hoviin. Näiden piti olla myöskin kaunismuotoisia, hyväoppisia ja terävälyisiä. Sellaisia löytyikin neljä: Daniel, Hananja, Miisael ja Asarja.

Kuningas Nebukadnessar määräsi, että näiden juutalaisnuorukaisten oli syötävä kuninkaan ruokaa ja juotava samaa viiniä kuin kuningaskin. Nuorukaisten oli nimittäin pysyttävä täyteläisinä ja fyysisillisesti hyväkuntoisina. Mutta Daniel pyysi, ettei heidän tarvitsisi saastuttaa itseään liharuuilla eikä viinillä ja ehdotti kymmenen päivän koeaikaa, jona aikana he eläisivät vain kasviksilla ja joisivat vettä. Tähän suostuttiin ja koeajan jälkeen suoritettu vertailu osoitti, että nuorukaiset olivat täyteläisempiä kuin ne toiset, jotka söivät kuninkaan ruokaa. Niinpä he saivat vast'edeskin elää kasviksilla.

Edelläesitetty todistaa, etteivät nämä nuorukaiset olleet yksinomaan tavallisia ylimyksiä. He olivat totuttautuneet askeettiseen elämäntapaan, mikä oli tavallista profeettakouluissa. Ainakin Daniel oli saanut juutalaisen rabbiinikasvatuksen lisäksi aikansa okkultista kouluutusta ja siis tutustunut juutalaiseen salaisoppiin, siihen, josta myöhemmin koottiin

kabbala. Jetsirahinkirjan ja Zoharin valossa käy ymmärrettäväksi, miksi Danielille esiintyivät enkelit, ja miksi hän puhuu luonnollisina asioina enkeliruhtinaista ja valloista.

Baabelissa suoritettavaan kasvatukseen kuului Kaldean kielen taitaminen. Historiasta tiedämme, että kaldealaisten uskonto oli astrologia. Aurinko, kuu ja planeetat olivat heille eriasteisten jumalien symboleita. Niille rakennettiin temppeleitä, joista auringon temppeli oli keskeinen. Se kuvasi kaiken elämän antajaa.

Tämä osoittaa, että Daniel kehittyi astrologiksi, jonka vuoksi hänelle voitiin esittää asioita astrologisin symbolein ja termein, puhua vuosiviikoista ja kabbalistis-astrologisesti esittää enkeliruhtinaitten hallituskausia. Nämä seikat kuuluivat Danielin tietopiiriin. Danielinkirja kuvaa hänet lisäksi erittäin valistuneeksi, päättäväiseksi ja mitäänsäikkymättömäksi sieluksi, kansaansa rakastavaksi ja Jumalaan luottavaksi ihmiseksi. Hän oli todellinen israeliitta ja Jumalan etsijä, joka juutalaisen uskonnon mukaan suoritti määrätyt uhrimenot ja suoritti rukouksensa koko henkensä hehkulla. Hän oli kuolemanvakava totuudenetsijä. Kohtalo suosi häntä nousemaan myös ulkoisessa arvoasemassa, niin että hänellä oli mahdollisuus kaikkeen siihen kulturelliseen sivistykseen ja myös okkulttiseen tietouteen, mitä hänen aikanaan oli Baabelissa tarjolla.

Kuningas Nebukadnessar jo aavisti Danielin kyvyt antaessaan hänelle liikanimen Beltsassar, mikä suomeksi merkitsee »aarnihaudan vartija». Aarnihauta-

han on menneiden sukupolvien aarrekatkō, joten Daniel siis talletti ja vartioi vanhaa tietäjäviisautta.

Danielin kyvyistä kerrotaan eräitä kuvaavia tapauksia. Niinpä kuningas Nebukadnessar näki unessa hirvittävän savijalkaisen jättiläisen, jolla oli kultainen pää, hopeinen rinta, vaskinen keskiruumis ja kuten sanottu, jalat olivat savea ja rautaa. Suunnaton, lentävä kivi murskasi patsaan.

Kuningas järkyttyi näkynsä johdosta ja kutsutti tietäjät ja kaldealaiset tähtienselittäjät näyttämään taitoaan. Nämä pyysivät kuningasta kertomaan unensa, jotta he voisivat sen selittää. Mutta kuningas oli ankara. Hän antoi ymmärtää, että jos he ovat todellisia tietäjiä, niin heidän pitää tietää myöskin hänen unensa. Elleivät he siihen kykene, joutuvat he kaikki teloitettaviksi. Kukaan ei osannut arvoitusta ratkaista.

Kun Daniel kuuli tästä, niin hän pyysi aikaa yön ja lupasi selittää unen. Hän meni tovereittensa luo, ja yhdessä he rukoilivat Herraa. Aamulla hänet vietiin kuninkaan eteen, ja niin hän kertoi ensin unen ja sitten selitti sen. Mutta hän ei ottanut taidostaan kunniaa itselleen, vaan antoi kunnian Herralle.

Tämän taidonnäytteen johdosta kuningas ihastui Danieliin niin, että asetti hänet koko Baabelin maakunnan herraksi ja kaikkien tietäjien päämieheksi.

Daniel kunnostautui kuningas Nebukadnessarin aikana toisenkin kerran selittäen kuninkaan unen suuresta puusta, mikä uni toteutui Nebukadnessarin mielisairauden muodossa.

Baabelin valtaistuimelle astui Nebukadnessarin jälkeen hänen poikansa Belsassar. Tämä järjesti suuret pidot tuhannelle ylimykselle. Juhlahumun ollessa korkeimmillaan käski kuningas tuoda ne kulta- ja hopea-astiat, jotka hänen isänsä oli ryöstänyt Jerusalemin temppeleistä. Niistä juotiin juhlamaljoja.

Mutta kesken kaiken tapahtui spiritistinen ilmiö. Seinän kalkitukselle, vastapäätä lampunjalkaa, ilmestyi ihmisen käsi, joka kirjoitti seinälle. Kuningas kauhistui ja tuli hervottomaksi. Hän huusi kovalla äänellä ja käski tuoda kaikki noidat, tietäjät ja kaldealaiset tähtienselittäjät tulkitsemaan salaperäistä kirjoitusta. Mutta kukaan ei osannut mysteriota selittää.

Silloin kutsuttiin Daniel, tietäjien päällikkö. Hän osasi sekä lukea kirjoituksen että selittää sen. Ja vaikka kirjoituksen tulkinta merkitsi kuninkaan vallan loppua, niin kuningas puetutti palkkioksi Danielin purppuraan, asetti kultakäädyt hänen kaulaansa ja korotti hänet yhdeksi valtakunnan kolmesta mahetimiehestä.

Kerrotaan, että samana yönä Belsassar murhattiin ja meedialainen Daarejaves nousi valtaistuimelle.

Juutalaisen orpopojan kohoaminen valtakunnan suurimpien ruhtinasten joukkoon herätti luonnollisesti kateutta muissa vallanpitäjissä. He suunnittelivatkin juonen, millä saisivat Danielin ansaan. Daarejaves oli nähtävästi altis imartelulle, johon juoni nojautuikin. Valtaherrat pyysivät kuningasta laatimaan asetuksen, jonka mukaan kolmenkymmenen päivän aikana ei kukaan saa rukoilla muuta kuin

kuningasta. Joka rikkoo määräyksen, hänet on heitettyvä jalopecurain luolaan.

Kuningas tunsu itsensä imarrelluksu ja antoi asetuksen, mikä lakien mukaan oli peruuttamaton. Mutta vallanpituät seurasivat Danielin puuhia ja näkivät, miten hän tapansa mukaan rukoiu Herraan- sa avonaisen ikkunan ääressä. Syntyi skandaali, jol- loin kuningas huomasi tulleenä nenästävedetyksi. Murheellisenä antoi hän heittää rakastamansa valta- herran luolaan ja toivotti, että Danielin Jumala tu- lisi nyt avuksi. Koko yön hän eli tuskassa eikä nuk- kunut. Ja aamulla varhain hän kiirehti luolalle. Suureksi ilokseen hän tapasi Danielin elossa, nostatti hänet luolasta ja heittäti juonen keksijät jalopecurain syötäväksi. Daniel kohosi edelleen arvossa ja sai ku- ninkaan ihastuksen osakseen.

Kuvaus saattaa olla liioiteltuakin syystä, että siihen on luultavasti sisällytetty vihityn sisäisiä kamppai- lujä ja voittoja. Mutta jos muistamme kertomuksia Intian joogeista, miten he elävät metsissä petojen keskellä vahingoittumattomina, ei Danielinkaan ta- pauksen tarvitse olla pohjaa vailla.

Edellisestä selvinnee Danielin kyvyt ja mahdolli- suudet. Kuten jo mainitsimme, hänellä oli kabbalis- tisen ja astrologisen valistuksen lisäksi mahdollisuus hankkia kaikki saatavissa oleva tietäjätaito. Tämän edun soi hänelle hänen asemansa. Lisäksi hän oli profeetta myös »Jumalan armosta», synnynnäisillä lahjoilla varustettu.

— — —

Danielin taidonnäytteet voimme jakaa kahteen vaiheeseen. Ensimmäiseen kuuluvat ne unien ymselitykset, jotka osaksi toteutuivat jo Danielin eläessä. Nämä eivät olleet varsinaisia Danielin näkyjä, vaan kuninkaitten unia jne. Toisen ryhmän muodostavat hänen profeettalliset näkynsä, joista sanotaan, että ne kuvaavat kaukaista aikaa. Viimemainittuihin yritämme nyt syventyä pitäen silmämääränämme historiallista linjaa.

Edellä jo mainitsimme seitsemästäkymmenestä vuosiviikosta. Tässä yhteydessä on muistettava, ettei nollan käyttö ole aikaisemmin merkinnyt samaa kuin nykyään. Nykyisessä laskennossa nousee ykkösen arvo kymmenellä, jos sen jälkeen liitetään nolla. Mutta nolla eli ympyrä on aikaisemmin ollut ajan symboli. Muna eli syykkeli merkitsee vanhemmissa pyhissä kirjoissa aikakautta, pientä tai suurta, mistä kulloinkin on kysymys. Elämä etenee aaltoina, senhän ovat tilastotieteilijätkin todenneet. Siinä on nousu- ja laskukausia. Ne muodostavat kuvaannollisia ympyröitä, koska ne alkavat ja päättyvät aivan kuin samalla korkeudella. Jokainen vuorokausi esim. on aivan kuin ympyrä, koska se alkaa sanokaamme aamulla ja päättyy seuraavaan aamuun, josta uusi vuorokausi alkaa. Samanlaisia ympyröitä muodostavat luomispäivät levonkausineen. On seitsemän luomispäivää, ja nykyinen neljäs luomispäivä jakaantuu seitsemään juurirotuun, jotka vuorostaan ovat pienempiä ympyröitä. Nämä jakaantuvat alarotuihin, vielä pienempiin syykkeleihin. Niinpä tohtori Steiner sanoo, ettei tuhatvuotinen valtakunta mer-

kitse tuhatta vuotta kestävää aikakautta, vaan — koska siinä on kolme nollaa — kolmen aikakauden jälkeen tai kolmantena aikakautena, sivistyskautena, alaroduissa lausuttuna. — Kun nolliä käytetään pyhissä luvuissa, niin vaikeus on siinä, että tiedetään, mistä ympyröistä kulloinkin on kysymys: käytetäänkö nollaa tuossa vanhemmassa merkityksessä, ajanympyrän symbolina, vai onko siihen sisällytetty myöhemmin keksittyjä merkityksiä? Kumpainenkin tapa kun esiintyy rinnakkain pyhissä kirjoissa.

Danielin seitsemänkymmentä vuosiviikkoa merkitsee siis yhtenäistä ajan ympyrää, johon sisältyy seitsemän vuosiviikkoa. Jos hänelle olisi puhuttu vain seitsemästä vuosiviikosta, niin Daniel olisi voinut erehtyä laskemaan aikaa omasta elinvuodestaan suoraan eteenpäin. Mutta nolla selvitti asian. Astrologina hän tiesi, että on ajanjaksoja, joihin sisältyy seitsemän vuosiviikkoa, mutta ne muodostavat yhtenäisiä ympyröitä ja ensimmäinen sellainen alkaa vasta tulevaisuudessa. Perinpohjainen selvyys tuli vasta tiedoituksesta: Noihin aikoihin nousee Mikael.

Astrologit puhuvat suuresta vuodesta, annus magnuksesta, joka kestää pyörein luvuin 26000 vuotta. Ilmiö johtuu maapallon akselin hoippuvasta liikkeestä, ja sen johdosta kevätpäivän taseuspiste kiertää eläinradan yllämainittujen vuosien kuluessa. Taseuspiste siirtyy taaksepäin 50 kaarisekunttia vuodessa, siis Oinaan merkistä Kaloihin, Vesimieheen, Kauriiseen jne., joten koko suuri vuosi kestää tarkasti sanoen 25920 vuotta.

Mutta koska eläinrata jakaantuu okkultisten vaikutustensa vuoksi kahteentoista lohkokoon, muodostuu kaksitoista suurkuukautta. Jokainen niistä kestää 2160 vuotta. Nämä jakaantuvat edelleen seitsemään 309 vuotta kestävään vuosiviikkoon, niihin, joista Danielinkirja kertoo. 2160 vuotta kestävä suurkuukausi — esim. Kalojen merkin — on siis nolla eli ympyrä, johon kuuluu seitsemän vuosiviikkoa. Tämän Daniel astrologina ymmärsi. Hän oli selvillä siitä, että hänen aikansa eli Oinaan merkissä, ja Kaloihin siirtyminen oli tapahtuva melko kaukaisessa ajassa. Kalat vasta tulivat muodostamaan koko ympyrän.

Vuosiviikkoja nimitetään planeettojen nimillä, kuten Pekka Ervast kuvaa kirjoitussarjassaan »Vesimiehen merkissä». Suurkuukauden ensimmäistä vuosiviikkoa nimitetään auringonviikoksi, toista venuksenviikoksi jne., viimeistä marsinviikoksi. Jokaista vuosiviikkoa hallitsee määrätty enkelivoima. Ensimmäistä, auringonviikkoa, hallitsee Mikael ja viimeistä, marsinviikkoa, Rafael. Niinpä länsimaisen sivistyskauden ja kristikunnan historiassa voidaan eroittaa vuosiviikkojen jaksot kultturellisten ymsaavutusten muodossa.

Kun siis Danielille puhuttiin Mikaelin hallituskaudesta, niin se merkitsi suurkuukauden ensimmäistä vuosiviikkoa. Sellainen alkoi vuonna 262 ennen ajanlaskuamme. Silloin siirryttiin Oinaan merkistä eli suurkuukaudesta Kalojen merkkiin, jossa elämä vierii vuoteen 1898 jKr. asti. Silloin astuttiin Vesimiehen suurkuukauden ensimmäiseen eli auringon-

viikkoon, jolloin Mikael jälleen nousi johtoon. Mutta ettei Daniel olisi erehtynyt oivaltamaan, että kysymyksessä olisi Kalojen ensimmäinen viikko, niin ensin puhuttiin vuosiviikoista, ja senjälkeen nousee Mikael. Matteuksen evankeliumissa sanotaan, että Baabelin vankeudesta — siis Danielin päivistä — Jeesuksen päiviin kului 14 sukupolvea. Jos tämä sukuluettelo pitää paikkansa, ja oletamme ihmisten eläneen silloin satavuotiaiksi, emme sittenkään saa kuin 1400 vuotta. Sukupolvien limittäisyys lyhentää vielä tätäkin aikaa. Danielin päivistä Kalojen suurkuukauden alkuun ei siis mahtunut seitsemää vuosiviikkoa. Se ahdistuksen aika josta Daniel puhuu ja johon Jeesus viittaa aikojen loppua kuvaillessaan, merkitsee näin ollen Vesimiehen suurkuukauden Mikaelin viikkoa, jonka edellä on kulunut Kalojen seitsemän vuosiviikkoa. Tämä onkin luonnollista, sillä Jeesus eli Kalojen Mikaelinviikon lopussa, joten hän ei voinut viitata omaan aikaansa samalla kun hän puhui tulevaisuudesta. Viitatessaan Danieliin, viittasi hän tulevaisuuteen, siihen aikaan, jolloin Mikael nousee uudelleen. — Kalojen viimeinen vuosiviikko loppui, kuten sanoimme v. 1898, joten elämme parhaillaan Vesimiehen Mikaelinviikolla. Danielin ennustusten kärki tähtää siis parhaillaan eletävään aikaan.

— — —

Saadessamme näin kiinni oikeasta ajankohdasta ja ymmärtäessämme, että Danielinkirjan kuvaukset alkavat Kalojen suurkuukauden alusta, siis vuodesta

262 ennen ajanlaskuamme, voimme käydä tutkimaan näkyjen yksityiskohtia.

Ensimmäisessä näyssä kerrotaan, miten tuulet kuohtuttivat suurta merta ja merestä nousi neljä eläintä. Ensimmäinen oli leijonan näköinen. Se nostettiin kahdelle jalalle, kuten ihminen, ja sille annettiin ihmisen sydän. Selässä sillä oli kotkan siivet, mutta ne reväistiin pois.

Tämän jälkeen nousi merestä karhun näköinen peto. Se asetettiin toiselle kyljelleen, ja sillä oli kylkiluita suussa. Sille sanottiin: »Syö paljon lihaa».

Kolmas peto oli pantterin kaltainen. Sillä oli selässä neljä linnunsiipeä, ja sille annettiin valta. Sillä oli myöskin neljä päätä.

Merestä nousi vielä neljäskin peto. Se oli niin hirtittävän näköinen, että sitä on vaikea kuvata. Se oli tavattoman väkevä, ja sillä oli rautaiset hampaat, joilla se söi kaiken ja tallasi jalkoihinsa tähteet. Sillä oli kymmenen sarvea, ja yhdessä niistä oli ihmisen silmät ja suu, joka puhui herjaussanoja.

Viimeisen pedon noustua Vanhaikäinen istuutui tuomarin istuimelle. Avattiin kirjoja, ja viimeinen peto tuomittiin ja tapettiin sekä heitettiin tuleen palamaan. Toisia petoja ei tapettu, mutta niiltä otettiin valta pois ja määrättiin niiden ikä.

Senjälkeen saapui Vanhaikäisen luo Ihmisen pojan kaltainen, ja hänelle annettiin valta. Selityksessä lisätään, että valta annetaan Korkeimman pyhille. Ja vaikka pedot nousivat merestä, niin ne merkitsevät valtakuntia, jotka nousevat maasta.

Kysymme ensinnäkin: mikä on se suuri meri, josta pedot nousivat? On muistettava, että koska mainitunnäköisiä petoja ei tavata meressä eikä maalla, niin ne ovat symboleja joistain voimista. Samoin huomaamme merenkin vertauskuvaksi, koska merestä ei nouse valtakuntia, ellei tapahdu luonnonmullistuksia. Ja lisätään, että valtakunnat nousevat maasta.

Puhuimme Kalojen ja Vesimiehen aikakausista. Kalat ovat vedessä eläviä eläimiä. Samoin Vesimies on tekemisissä veden kanssa. Sitä merkkiä kuvaataankin aalloilla tai ihmisellä, joka kaataa vettä ruukusta. Tässä on siis kysymys aikakaudesta, johon sisältyvät Kalojen ja Vesimiehen suurkuukaudet. Se on se suuri meri, josta edellä esitetyt pedot nousevat. Tällä ajalla nousee vaikuttamaan eräitä voimatekijöitä, joita voidaan kuvata edelläesitetyillä pedoilla. Niillä kaikilla on pedon luonne, ja ne nousevat määrätysssä järjestyksessä »maasta». Ne ovat siis maan tuotetta, hengenelämän nurinkääntyneitä heijastumia. Samalla ne ovat valtakuntia, koska ne hallitsevat ihmiskunnan elämää, vaikka yhdelle niistä vain annettiin määräämisvalta. (Vastakohta = »taivasten valtakunta»).

Mikä siis on se voimatekijä, joka on vaikuttanut Kalojen suurkuukauden alusta ja jota voidaan kuvata edellä esitetyllä leijonalla? Se on kirkollinen pappisvalta, mikä aikaansai Jeesuksenkin teloituksen. Jos epäilemme sen petomaista luontoa, niin silloin on syytä valistaa itseämme hihtoriaa tutkimalla. Kaikki ne julmuudet, noitavainot ja kerettiläispoltot,

joita kristillinen kirkko inkvisitiolaitoksineen toimitti kaikkivaltiaan Jumalan nimessä ja hänen kunniaakseen, etsivät raakuudessaan vertaansa ihmis-kunnan historiassa. Kuinka monta kertaa kirkon »kunniaa» nostikaan yhtä vaille neljäkymmentäparia raippoja. Kuinka monta kuolemankauhun täyttämää huokausta nousikaan märkien puiden sihistessä oletettujen »jumalanpilkkaaajien» polttorovioissa? Kuka mittaa sen tuskan määrän, jonka nämä »kristilliset» perkeleenpalvojat vuodattivat valtansa lunnaiksi? Leijona, petojen kuningas, on tuskin riittävä symboli kuvaamaan kirkkojen petomaisuutta.

Ja kuitenkin kirkolla oli alkuaan kotkan siivet. Se oli lähtenyt Jeesuksen elämän opin tulkiksi, ja se olisi todella voinut nousta siivillään taivaisiin ja nostaa ihmiskuntaa mukanaan. Mutta vallanhimoinen papisto katkoi siltä siivet, pimitti Vuorisaarnan elävän hengen ja teki Mestarinsa kuolintuskista autuutensa orgian.

Mutta ihmisen sydän kirkkoille jäi. Niinkuin sydän on piilossa, sisällä, samoin jossain kirkon liepeillä, sisäisissä pienissä piireissä ja joidenkin luostarien pimennoissa säilyi siemen alkukristillistä henkeä. Sitä tuskin on luettava kirkkojen ansioksi, sillä se säilyi aivan kuin armosta, niinkuin kuvauksessakin sydän *annettiin* leijonalle. Läpi pimeään keskiajan säilyi vähän alkukristillistä henkeä siitä huolimatta, että kirkot tekivät kaikkensa tuhotakseen sen. Ansio tästä lankeaa niille yksityisille totuutta janoaville sieluille, jotka melkeinpä sattuman kautta välttyivät inkvisition jäsentenvenytyspenkeistä ja "vesikokeista".

Entä mitä kuvaa toinen peto, joka nousi ensimmäisen jälkeen? Mikä voimatekijä tässä länsimaisessa kristillisessä kulttuurissa alkoi vaikuttaa pimeän ajan jälkeen?

Se oli ns. valistuskausi. Uudet tuulet alkoivat puhalttaa, ja niiden yhteydessä virisi tieteellinen totuuden etsintä. Mutta mitä näemme? Tieteellinen ajattelu luisui suoraan materialismiin. Sellaiset käsitteet kuin Jumala, sielun kuolemattomuus, henkimaailma ja ihmisen jumalallinen alkuperä leimattiin humpuukiksi. Jumalaksi tuli kaikkivaltias aine. Niinpä Danielin näkyjen karhunkin käskettiin syömään paljon lihaa. Daniel itse oli kasvissyöjä. Hänen käsityksensä mukaan se on henkisempää kuin lihansyönti. Viimeksi mainittu sitoo aineeseen, materiaan. Siksi koko tieteellisen ajattelun hedelmöittävä valistus on kuin kyljellään makaava karhu, joka ei kykene nousemaan. Se tyytyy syömään lihaa ja pureksimaan luita, so. penkomaan fyysillisen maailman kaikkein karkeimpia olotiloja. Ja kuitenkin sillä on karhun voimat, mikä näkyy siinä avussa, minkä tiede on lahjoittanut sotilasmahdille keksintöjen muodossa.

Kolmas peto oli pantterin kaltainen, ja sille annettiin valta. On huomattava, että vaikka kirkotkin pyrkivät valtaan ja saivat sitä, niin ne olivat ainassella sotajalalla sekä keskenään että toisia vallanpitäjiä vastaan. Mikään kirkko ei ole kyennyt hallitsemaan koko maailmaa. Eikä sitä hallitse edellä esitetty karhukaan. Ennen hallitsivat kuninkaat ja keisarit omia valtakuntiaan, mutta jos siirrymme lähemmäksi nykyaikaa, kuten kuvaus edellyttää,

niin nämäkään eivät enää hallitse. Mikä siis on se pantteri, joka nousi ajassa kolmantena ja joka hallitsee nykyajan ihmiskuntaa? Se on se monimerkityksellinen voimatekijä, jota yhteisnimityksellä kutsutaan politiikaksi. Nimitys merkitsee valtio-oppia tai valtiotaitoa, mutta mitä nimestä. Eräs sanakirja kääntääkin politiikan oveluudeksi. On kansojenvälistä politiikkaa ja sisäpolitiikkaa. Mutta on myöskin maatalouspolitiikkaa ja rahapolitiikkaa. Nimitystä sovelletaan mihin kulloinkin, mutta varsinainen hallitsija on kuitenkin puoluepolitiikka. Se hallitsee, ei yhtä ja kahta kansaa ja valtiota, vaan koko maailmaa. Puolueiden avulla johdetaan valtiopolitiikkaa. Ja siinä jos missään on mukana oveluus: paljon täytyy luvata ja saa luvata, mutta lupauksia ei tarvitse täyttää. Pääasia siinä on, että keinolla millä tahansa saadaan selkänojaksi joukkojen tuki. Ja koska on paljon puolueita, niin mahdollonta niiden kaikkien on saada toteutetuksi täysin vastakkaisia tarkoituksiaan. Siksi on helppoa luvata, koska jo järkikin sanoo, etteivät lupaukset mene täytäntöön asti... Poliitiikka on kuin kehräävä kissaeläin, joka edessä naukaisee ja näyttää viatotalta, mutta heti senjälkeen hioo kynsiään puun takana... Pantterillahan oli neljä päätä, mikä kuvaa sen valtaa neljässä ilmansuunnassa. Lisäksi sillä oli linnunsiipiä selässä uskotellakseen lentävänsä hyvinkin korkealle. Kuvaava symboli täyttämättömistä lupauksista. Linnun siivet eivät kannan pantteria.

Neljäs peto, rautahampainen hirviö, on kuvaava symboli sotilasmahdista. Se nousi viimeksi. Jos sa-

nomme, että sotilasmahti on aina ollut, niin tulee muistaa, ettei se nykyisen kaltaisena ole esiintynyt koskaan aikaisemmin. Tämä vuosisata ja varsinkin viimeiset vuosikymmenet ovat luoneet sotilasmahdista hirviön, jota ihmiskunta syystä pelkää. — Tällekin pedolle ei annettu valtaa, vaan sekin jäi politiikan hallittavaksi. Eräissä Euroopan maissa ja muuallakin on kyllä esiintynyt virtauksia, joiden toivomuksena on ollut saada sota pysyväiseksi tilaksi. Rauha, mikäli sellaista pakosta esiintyy, olisi välttämätön valmistelukausi. Näin ollen olisi valta sotalaitoksilla. Onneksi kuitenkin politiikan oveluus on ollut tapausten hidastajana ja selittänyt, ettei sentään ole aivan järkevää sotia sodan itsensä vuoksi. Siihen pitää olla joku syy. Kansojen laajentumispyrkimykset, kauppamahdollisuudet ja puoluefanatismi ovat tällaisia syitä. Näin ollen sotilasmahtikin on joutunut olemaan poliittisten vallankäyttäjien aseena.

Kun viimeinen peto on noussut, istuu Vanhaikäinen tuomarin istuimelle. Siinä tuomitaan viimeinen peto, tapetaan ja poltetaan. Toisia petoja ei tapeta, mutta niiltä otetaan valta pois ja niiden elämän aika määrätään. Onhan luonnollista, että ihmiskunta tarvitsee aina uskontoa, mutta se ei saa olla kirkkojen kahlehtimaa. Niinikään tieteellinen totuuden etsintä kuuluu elävään elämään, mutta sekään ei saa olla puolueellista ja ahdasmielistä materian palvontaa. Sen tulee olla vapaata, kuten uskonnonkin, ja saada henkisestä tiedosta oikea lähtökohta. Edelleen tarvitaan aina politiikkaa, mikäli se merkitsee vil-

pillisyydestä vapaata yhteiskuntien sisäistä ja ulkoista järjestystä. Mutta sotilasmahtia ei tarvitse mikään yhteiskunta, koska sellaisen olemassaolo perustuu hävittämiseen, särkemiseen ja on siis rakentavan ja luovan työn täydellinen vastakohta. Nykyiselle kehittyneenä siitä on lisäksi tullut ihmiskunnan olemassaolon uhka.

Jos kysymme, kuka on mainittu Vanhaikäinen, sanomme, että Hän on Kristus, Isä, joka oli alussa, kuten Johanneksen evankeliumikin sanoo. "Alussa oli Sana, Kristus". Kosmillinen Kristustajunta on Se tai Hän, josta kaikki olevaiset ovat kotoisin. Ja Kristus on laskenut ihmiskuntaan, kuten Pekka Ervast pitkän elämäntyönsä aikana opetti. "Taivasten valtakunta on lähestynyt", opetti Jeesus. Kristus-Isän tulo ihmiskuntaan on tullut siksi tuomioksi, joka, taittoi väkivallan mahdin kärjen. Ja kun sanotaan, että valta annetaan Ihmisen pojan muotoiselle ja että se tarkoittaa Korkeimman pyhiä, niin se merkitsee ihmisyyden valtaanjäämistä. Ihmisen poika on järki, järjen valo ihmisessä. Järjettömän sotavaruksellisuuden tilalle tulee vähitellen järjellinen elämäntapa.

— — —

Siirtykäämme nyt tutkimaan seuraavaa näkyä.

Kuningas Belsassarin kolmantena hallitusvuonna Daniel näki seuraavan näyn. Hän huomasi seisovan Uulai-joen rannalla. Päin jokea — siis vastakkaisella puolella — seisoi kaksisarvinen oinas. Se oli niin väkevä, että kun se puski länteen, pohjoiseen ja etelään, niin yksikään eläin ei voinut sen valtaa

vastustaa. Itää kohti se ei puskenut, joten se siis itse oli idässä.

Senjälkeen tuli kauris päivänlaskun puolelta, siis lännestä, yli maan, eikä koskettanut maahan. Tämä karkasi oinaan kimppuun, katkoi siltä sarvet ja talasi sen jalkoihinsa, eikä kukaan voinut sitä estää. Kauriilla oli alussa yksi sarvi otsassa, mutta kun se vähän ylpistyi voitostaan, niin se sarvi katkesi. Tilalle kasvoi kuitenkin neljä uhkeata sarvea, yksi joka ilmansuuntaan, ja erääseen näistä neljästä puhkesi pieni sarvi, joka kasvoi niin suureksi, että se ylettyi taivaan sotajoukkoihin asti. Se pudotti totuuden alas taivaasta ja myös osan taivaallisista sotajoukoista ja osan taivaan tähdistä. Niinikään se otti sotajoukkojen ruhtinaalta pois jokapäiväisen ruokauhrin, ja hänen pyhäkkönsä paikka kukistettiin.

Näkyä katsellessaan Danielille ilmestyi ylimaallinen olento ja sanoi: ”Tarkkaa, ihmislapsi, sillä näky tarkoittaa lopun aikaa”. Lisäksi tämä selitti, että kaksisarvinen oinas tarkoittaa Meedian ja Persian kuninkaita ja kauris Jaavanin kuningasta. Ja Danielia käskettiin lukitsemaan näky, sillä se tarkoittaa kaukaista aikaa.

Avatessamme tämänkin näyn astrologisella avaimella saamme siitä käsitettävän kuvan. Joki merkitsee tässä tapauksessa samaa kuin edellä esittämämme meri. Uulai-joki on se aikakausi, minkä muodostavat Kalojen ja Vesimiehen suurkuukaudet. Näiden kahden puolen on eläinradassa Oinas ja Kauris. Oinas oli idässä, siis aikojen aamussa ja Kauris lännessä eli aikojen illassa. Danielin päivinä elettiin

Oinaan suurkuukaudessa, koska kevätpäivän tasauspiste silloin oli siinä. Vuonna 262 eK. siirryttiin kalojen merkkiin, jota kesti vuoteen 1898, kuten edellä oli puhe. Nyt elämme Vesimiehessä, ja tulevaisuudessa siirrytään Kauriin kuukauteen.

Jos uskomme kehitykseen ja Jeesuksen sanoihin: »Tulkaa täydellisiksi kuten taivaallinen Isänne», on täysin käsitettävää, että ihmiskunnan tila muuttuu ajan mukana. Ajan ollen tulee puskevan Oinas-kulttuurin tilalle lauhkean vuorikauriin ihanne. Kauris voittaa Oinaan, se on elämän järkähtämätön laki.

Sanotaan, että kun kauris tuli, niin se ei koskettanut maahan. Oinas sitävastoin oli maassa ja taisteli erilaisia eläimiä vastaan. Oinasmaisuus on elettyä historiaa ja siis jo ”kiinni maassa”. Kauriskulttuuri on vielä tulevaisuuden pilvininnoissa sikäli, ettei mikään kansa ole sitä toteuttanut. Se on jäänyt toistaiseksi hengenmaailmaan, vaikka sitä jo Jeesus opetti..

Koska siirryttäessä Oinaan merkistä Kauriiseen tulee tapahtumaan perinpohjainen muutos ihmiskunnan kultturellisessa ja henkisessä elämänasennoitumisessa, niin näiden suurkuukausien keskivälillä täytyy tapahtua käänteentekevä valtikan vaihdos. Aina-kin okkultisessa merkityksessä tapahtuu sellaista, että oinasmainen väkivallan henki tulee tuomituksi ratkaisevalla tavalla. Rajakohta on Oinaan ja Kauriin keskivälillä, siis Kalojen ja Vesimiehen vaihteessa. Silloin astuvat Oinas ja Kauris näyttämölle toisenlaisissa merkeissä ja samalla fyysillisen elämän muodossa. Katsokaamme!

Oinaan sanottiin merkitsevän Meedian ja Persian kuninkaita ja kauriin Jaavanin kuningasta. Jos ottaisimme tällaisen lauseen kirjaimellisesti, niin se merkitsisi, että edelläesitetyt valtakunnat eläisivät vuosituhansia ja vaikuttaisivat silloinkin maailman kulttuuritekijöinä. Historia puhuu puolestaan toista. Se näyttää, että mainitut valtakunnat ovat jo mooneen kertaan muuttaneet muotoaan. Entisistä kulttuureista on jäljellä vain muistomerkkejä. Sensijaan kulttuurikeskukset ovat nyt muualla, Euroopassa ja Amerikassa.

Mutta Danielinkirja tuleeikin taas avuksi. Enkeli puhuu Danielille:... "Nyt minä käyn JÄLLEEN soittamaan Persian enkeliruhtinasta vastaan, ja kun minä olen päässyt hänestä, niin katso: tulee Jaavanin enkeliruhtinas". Tässä ei siis olekaan kysymys tavallisista kansoista ja kuninkaista, vaan enkeliruhtinaista, kansojen yliaistillisista kuninkaista. Teosofisesti nimitämme niitä kansallishaltioiksi. Esim. Suomen kansan enkeliruhtinas eli kansallishaltia on Väinämöinen, josta Pekka Ervast paljon puhuu.

Edellä olemme maininneet, että kansatkin ovat jälleensyntymisen lain alaisia. Eihän ihminenkään saavuta täydellisyyttä ja osaa dharmaansa toteuttaa yhden elämän aikana. Siksi hän syntyy uudelleen. Samoin, vaikka joku kansa syntyy, elää aikansa ja kuolee, niin sen enkeliruhtinas ei kuole, koska hän on henkiolento. Hän se säilyttää kansan tehtävän tajunnassaan ja voi aikanaan kutsua kansansa uudelleen elämän näyttämölle. Ja kun enkeli edellä sa-

noi, että hän käy jälleen sotimaan Persian enkeliruhtinasta vastaan, niin se merkitsee, että on soddittu ennenkin. Kun Persian enkeliruhtinaasta — jota oinas kuvasi — on saatu voitto, tulee Jaavanin enkeliruhtinas, jota kauris kuvasi. Toisin sanoen: edellä mainittua "taistelua" käytiin jo Kalojen merkin alussa, Mikaelin viikolla. Mutta tulee aika, jolloin "taistelu" jälleen alkaa ja se vie voittoon. Kuten Danielinkirja sanoo: . . . "Eikä ole ketään muuta vahvistamassa minua heitä vastaan paitsi teidän enkeliruhtinaanne Mikael". Uusi "taistelunkausi" on Vesimiehen Mikaelin viikolla, jolloin Oinas ja Kauris esiintyvät. Siis näin: Kalojen ja Vesimiehen rajalla, Vesimiehen ensimmäisellä eli Mikaelin viikolla, kutsuvat Oinaan merkin alla työskentelevät ja Oinaan kulttuuri-ihannetta toteuttavat enkeliruhtinaat kansansa jälleensyntymään. Elämme parhaillaan mainitussa ajan kohdassa ja näemmekin, että maailman kansojen kulttuuri-ihanne on hyvin kuvattu puskevalla oinaalla. — Mutta samoihin aikoihin kutsuvat myöskin Kauriin merkin alla työskentelevät enkeliruhtinaat kansansa esille. On sellaisiakin enkeliruhtinaita eli kansallishaltioita, jotka ovat omaksuneet Jeesuken esittämän uuden moraalin. Heitä on muutamia, kuten Pekka Ervast huomauttaa, mutta varsinkin Suomen kansallishaltia kuuluu heihin. Lisäksi Suomi elää Kauriin merkin alla, kuten astrologit opettavat. Näin olemme päässeet tänäkin Danielin näyn ytimeen.

Näyssä sanotaan, että kauriin sarvi pudotti totuuden maahan. Kristosofisista tutkimuksista tiedämme,

että näin on todella tapahtunut. Suomen kansan keskuudessa eli Kauriin merkissä syntynyt kirjailija Pekka Ervast. Hänelle tapahtui sen tapainen henkinen Jordankaste kuin Jeesuksellekin. Taivaallinen mannasade — kuten hän itse kuvaa — saapui keskusaurinko Siriuksesta aurinkokuntaamme ja maapalloon. Sen alustavana vastaanottajana oli teosofisen liikkeen alkaja Helena Blavatsky ja varsinaisena keskushenkilönä Pekka Ervast. Mainittu Jordankastekokemus tapahtui hänelle 13 päivä lokakuuta 1896. Se oli samalla sekä kosmillisen Isän inkarnoituma että aurinkokuntamme Logoksen Isäryhmän johtajan astuminen fyysilliseen tietoisuuteen. Perinpohjainen tutustuminen Pekka Ervastin kirjalliseen tuotantoon on parhain tapa todistaa itselleen, että hän on ratkaissut kaikki planeettaamme ja ihmiselämää koskevat pulmat. Hänessä oli TOTUUS ruumistunut ylevimmässä muodossaan.

Samalla kun Totuus tuli Kauriin toimesta maanpäälle tuli myöskin osa taivaallisista sotajoukoista. Koska nämä olivat taivaallisia, eivät ne tietenkään olleet mitään murhan enkeleitä. Ne ovat niitä sieluja, jotka monen elämän aikana ovat taistelleet oikeuden ja totuuden puolesta vääryyttä ja valhetta vastaan. Taistelu oli Vanhassa Liitossa korkeinta moraalia. Vasta Jeesus toi uuden moraalin, pahan vastustamattomuuden ja väkivallasta kieltäytymisen. Nyt nämä taivaalliset sotilaat saavat oppia Uuden Liiton moraalia. He saavat apua niiltä, jotka tässä suhteessa ovat edellä. Putosihan samalla osa taivaan tähdistä, siis niistä valiosieluista, jotka ovat olleet

mukana kristillisissä alkuseurakunnissa ja näin pe-rehtyneet Jeesuksen esittämään moraliin.

Näyssä sanotaan, kuten edellä esitimme, että sota-joukkojen ruhtinaalta otettiin pois jokapäiväinen ruokauhri ja hänen pyhäkkönsä paikka kukistettiin. Ja sotajoukko annettiin rikollisesti alttiiksi tuholle.

Tämäntapainen puhe on Danielin suusta täysin luonnollista, koska hänkin oli Vanhan Liiton ihmisiä. Taivaallinen sotajoukko on aivan kirjaimellisesti an-nettu alttiiksi tuholle silloin, kun siltä on otettu pois korkein moraali, taistelun ihanne. Pyhäkön ku-kistaminen merkitsee vanhan elämänkäsityksen kaa-tumista ja ruokauhrin lopettaminen kiitoksen ja siunauksen loppumista väkivaltaiselta elämänkäsi-tykseltä. Vanha alttari on kaatunut sekä näkyväi-nessä että näkymättömässä maailmassa. Mikael on taistellut lohikäärmettä vastaan ja voittanut, kuten Ilmestyskirja kuvaa.

Danielin seuraavissa näyissä puhutaan vuosivii-koista ja Mikaelin hallituksesta, mutta koska olemme jo niitä edellä selitelleet, ei tarvinne niihin palata. Niin ikään kuvaillaan monellaisia taisteluita, jotka ovat kuin yksityiskohtaisia selityksiä ajan kulusta. Emme niihin tässä yhteydessä puutu, sillä luonnol-lisesti niissä on paljon psykologista kuvailua.

Sen sijaan palaamme muutamiin yksityiskohtiin, jotka valaisevat edelläesitettyä. Niinpä Danielille puhuu ylimaallinen olento: "...Persian valtakunnan enkeliruhtinas seiso i vastustamassa minua kaksikym-mentäyksi päivää, mutta katso, Mikael, yksi ensim-mäisistä enkeliruhtinaista, tuli minun avukseni, sillä

minä olin jäänyt sinne yksin, Persian kuningasten tykö. Ja minä tulin opettamaan sinulle, mitä on tapahtuva sinun kansallesi päivien lopulla; sillä vielä tämäkin näky koskee niitä päiviä”.

”Sinun kansallesi” merkitsee tietenkin Danielin kansaa, Israelia, josta puhutaan muuallakin. Israel taas merkitsee valittua, siis Jumalan valittua joukkoa, niitä sieluja, jotka ovat voittaneet Jumalan ”suosion”. Daniel itse kuului noihin Jumalan valittuihin, sillä eihän hänelle muuten enkelit olisi esiintyneet. ”Tosi israelilaisia” ovat siis ne ihmissielut, jotka ”Jumala on valinnut” tekemään työtään ihmiskunnassa. Jumala tietenkin on valinnut kaikki ihmiset, mutta, kuten Jeesus sanoo: ”Harvat ovat valitut”. Harvat ovat ne ihmiset, jotka omasta halustaan lähtevät toteuttamaan elämän tahtoa. Ja kuitenkin heitä on. Kaikissa kansoissa on niitä, jotka kuuluvat Danielin kansaan siten, että seuraavat profeettojen opetuksia.

Jos jaamme 309 vuotta kestävän vuosiviikon kolmeen dekaaniin eli päivään, saamme vuosipäivän mitaksi 103 vuotta. Tällaisia päiviä on suurkuukaudessa 21, koska $7 \times 3 = 21$. Näin ollen kun enkeli puhuu Danielille, että Persian enkeliruhtinas seisoi häntä vastustamassa 21 päivää, kunnes Mikael tuli hänen avukseen, merkitsee, että kuluu Kalojen suurkuukausi, ennenkuin Mikaelin valtakausi kukistaa Persian eli Oinaan vallan. Tässä siis esitetään samaa, mistä jo olemme edellä puhuneet.

Vuosipäivistä puhutaan vielä toisessakin kohdassa. Daniel kuulee kysyttävän: ”Kuinka pitkää aikaa tar-

koittaa näky jokapäiväisestä uhrista ja kauhistavasta rikoksesta: pyhäkön ja sotajoukon alttiiksi antamisesta tallattavaksi?" Ja vastaus kuuluu: "Kahtatuhatta kolmeasataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö asetetaan jälleen oikeuteensa".

Huomaamme, että luvussa on kaksi nollaa. Kysymys on siis seuraavasta ympyrästä eli aikakaudesta. Edellä näimme, että suurkuukauteen sisältyi 21 päivää, mutta tässä puhutaan kahdestakymmenestä kolmesta. Kalojen suurkuukauteen on siis lisättävä vielä kaksi vuosipäivää eli 206 vuotta saadaksemme 23 päivää. Tulemme siis jo Vesimiehen suurkuukauteen, jota toinen nolla kuvaakin. Kalojen merkki kesti 2160 vuotta. Lisäämme siihen kaksi vuosipäivää eli 206 vuotta, saamme 2366 vuotta. Vähentäessämme tästä 262 vuotta, mikä kului Kalojen merkin alusta ajanlaskumme alkamishetkeen, tulemme vuoteen 2104. Viimeistään silloin siis Danielin mukaan "pyhäkkö asetetaan oikeuteensa". Toisin sanoen: Mikael on siihen mennessä saavuttanut sellaisen voiton, että joku osa ihmiskunnasta asettaa uuden pyhäkön oikeuksiinsa ja tunnustaa "taivaista pudonneen totuuden". Tällä hetkellä ei vielä mikään kansa sitä tunnusta, ei edes Suomen kansa, jonka keskuudessa se esitettiin. Ei Suomenkaan enkeliruhtinas ole vielä saanut uskoaan ruumiillistumaan kansassaan, niin että kansa hallituksensa myötävaikutuksella pystyttäisi sille Tempppelin. — Mutta Daniel lisää: "Näky illoista ja aamuista on tosi". — Tähän on lisättävä, että Pekka Ervast toivoi Suomen kansan jo hänen eläessään osaavan toteuttaa aseettoman valtiomuo-

don. Mahdollisuudet olivat. Toistaiseksi kuitenkin ”kauris on koskettanut maata” vasta pienissä ihmisryhmissä. Mutta lupaus on olemassa: kauriille kasvoi neljä sarvea, neljään ilmansuuntaan. Sehän merkitsee lopullista valtaa koko maailmassa.

Yhteenvedoksi voimme sanoa, että merestä nousevat pedot kuvasivat tapahtumia Kalojen suurkuukaudessa. Kertomus päättyy alkaneeeseen tuomioon, jolloin Mikael nousee ja voittaa. — Toinen kuvaus kertoo tavallaan edellistä, mutta antaa samalla seikkaperäisen astrologisen selityksen. Kauris voittaa Oinaan. Suureen ihmiskuntaan nähden se on tuhan-sien vuosien tapahtuma. Mutta varsinainen valtikan vaihdos, mikä merkitsee kosmellis-henkisten tapahtumien sarjaa, rajoittuu verrattain suppeaan ajankohintaan.

Näemme, miten selkeä ja kauas tähtäävä Danielin näkemys on. Hän näki sekä edessä olevan ahdistuksen ajan että kaukaisemman tulevaisuuden hohtavat näköalat. Elämme keskellä niitä aikoja, joista hän puhuu. Vanha aikakausi natisee liitoksissaan, ja samalla uusi kulttuuri käy läpi synnytystuskiaan. Miten voimakkaasti Daniel kuvaakaan tapahtumia: ”...Ja monet maan tomussa makaavista heräjävät, toiset iankaikkiseen elämään, toiset häpeään ja iankaikkiseen kauhistukseen. Ja taidolliset loistavat, niinkuin taivaanvahvuus loistaa, ja ne, jotka monta vanhurskauteen saattavat, niinkuin tähdet, aina ja iankaikkisesti”. — Elämme keskellä suuren tuomion aikakautta, jolloin ”Vanhaikäinen”, se Sana, joka oli alussa, Kristus, Isä, on antanut vallan ihmisen

pojalle, ihmisyydelle. Jumala, Logos, on astunut alas ihmiskunnan päivätietoiseen järkeen, tunteeseen ja tahtoon, mikä ratkaisevasti tapahtui, kuten edellä esitimme, Pekka Ervastin kosmillis-henkisessä Jordankaste kokemuksessa. Väkivaltainen maailmankuva on murtunut sekä näkyväisessä että näkymättömissä maailmassa, eikä sillä enää ole allaan kestävää perustusta. Sota, ihmiskunnan suurin rienaus ja kirous, seisoo kuoleman portilla odotellen päiviensä loppua. Se on tuominnut itsensä poltettavaksi itse sytyttämässään roviossa.

Näistä syistä on nykyinen ajankohta vakava ja käänteentekevä kausi ihmiskunnan historiassa. Vaikka "päivien loppu" ja "vihanajan loppu" eivät merkitsekään maapallon häviötä, niin omin silmin näemme, ettei sana "maailmanloppu" ole aivan tuulesta temmattu. Tieteellis-teknillinen sota atomiaseineen ja muine hävitysvälineineen asettaa todella ihmiskunnan olemassaolon vaakalaudalle. Kansat ovat kutsutut tuomiolle, kuten Jeesus kuvaa. Eikä ainoastaan kansat, vaan jokainen ihmisyksilö, sillä heistä kansatkin ovat muodostuneet. Jokaiselta kysytään nyt: vieläkö tahdot uhrata ja uhrautua häviävän ja kuolemaantuomitun Oinaskulttuurin palveluksessa, vai alistatko tarmosi ja henkiset voimasi ihmisyyden palvelukseen? Samalla kun eurooppalainen rotu ja sen epäonnistunut kulttuuri lähenee loppuaan, samalla synnytetään uutta. Maailmanuskonnon perustus on laskettu Suomessa, ja se on oleva, kuten Pekka Ervast sanoo, tulevan rodun uskonto. Se on ihmisyyden uskonto, joka rakentaa maailmasta ihmis-

ten asuinsijan. Rauhan rakentajat tulevat perimään maan. Nyt on Maa astunut sille tielle, joka vie lopulta sen kirkastumiseen. Karma, ihmiskunnan kohdalo, on jo toisissa käsissä. Siksi on valinnan aika käsissä. Ja valitseminen tapahtuu yksilöittäin. Ajan kello lähenee kahtatoista, ja sen tikitys kutsuu niitä, joiden aistit ovat heränneet tajuaamaan Suurten Mestarien ja Jumalanpoikien kutsua.

Mutta, vaikka kutsu kuuluu kaikille, niin kaikki eivät kutsua kuule. Sen kuulevat ainoastaan ne, joiden korvat ovat herkistyneet. Ja kun he kutsun kuulevat, joutuvat he kääntämään katseensa omaan sydämeensä ja kysymään: mikä siis on minun paikkani elämässä? Voinko vastaanottamani valon avulla avartaa kanssaihmisteni silmiä?

Jotta voisimme saada kysymykseemme valoa, on meidän tarkasteltava Danielinkirjaa toisestakin näkökulmasta.

II

KUNINKAITTEN UNET.

Okkultisen tietouden väittäessä, että pyhiä kirjoja voidaan availla useammilla avaimilla, joudumme kysymään: eikö tämän tapainen kirjojen laatiminen ole turhaa käsitteitten sotkemista? Jos kerran asia on kyllin tarpeellinen muistiin pantavaksi, niin miksi sitä ei sanota sellaisena, kuin se on? Miksi pitää sovitaa monia asioita sisäkkäin ja näin saada aikaan melkein selvittämätön vyyhti?

Vastauksen löydämme ihmisten erilaisuudesta. Vaikka olemme kukin kaltaisemme, niin kuitenkin on meillä yhteinen kehityksen kohde: inhimillinen täydellisyys.

Maailmankaikkeudessa vallitsee auttamisen laki, joten kehittyneemmät auttavat jälessä kulkevia. Niinpä ihmisenkin kehitystä on jatkuvasti autettu hänen kulkiessaan kivi-, kasvi- ja eläinasteitten kautta ihmisasteelle. Auttaminen jatkuu tämän jälkeenkin jatkuvasti. Mutta ihmisasteella tulee kohta, jolloin kehitys pysähtyy, ellei ihminen liity elämän

kanssa yhteistyöhön. Liittyminen merkitsee sielullishenkisten kykyjen ja ominaisuuksien kasvattamista, missä vaaditaan omakohtaista ajatus-tunne ponnistusta.

Mainitussa sisäkohtaisessa ponnistuksessa ovat monimerkitykselliset pyhät kirjat vertaansa hakevana apuna. Sillä jokaisessa ihmisessä on jumalkaipuu, jota pyhät kirjat tyydyttävät. Mutta koska niiden ymmärtäminen vaatii ponnistusta, on laiskuuteen taipuvan ihmisen ponnistettava ajatuksiaan jumalkaipuunsa ajamana.

Seuraavassa yritämme syventyä Danielinkirjaan uudesta näkökulmasta. Otamme lähtökohdaksi seuraavan seikan.

Ihmiskehitys kulkee jälleensyntymisen pyörässä, missä elämä ja kuoleman jälkeinen elämä vuorottelevat. Viimemainitussa sulatetaan edellisen saavutuksia. Nykyisen elämän ponnistukset kypsyvät seuraavissa ruumistuksissa taipumuksiksi ja kyvyiksi. Karma, syysuhteen laki, johtaa kehityksen kulkua.

Elämä on samalla kokemuksien koulua. Siksi jokaisella ihmisellä on takanaan pitkä kokemuksien sarja. Siinä on lankeemuksia ja voittoja. Mutta useamman lankeemuksen perästä seuraa lopulta voitto, ja silloin on tallella joku saavutus. Saavutuksen pinnallisuus tai syvyys ja sisältörikkaus riippuu yksilön vakavuudesta ja hänen kyvystään sulattaa kokemuksiaan.

Mutta kertyneistä kokemuksista on kerran tehtävä yhteenveto. Aivan kuin tavallisessakin koulussa suoritetaan elämän koulussa kertaus ennen seura-

valle luokalle siirtymistä. Kertauksen jälkeen aloitetaan uusi jakso. Näin: Kokemuksista rikas menneisyys luo jälleensyntymän, joka on kuin edellisten elämien tiivistymä. Siinä vyöryvät menneisyyden kypsyneet kokemukset persoonallisuuden läpi verrattain lyhyen ajan kuluessa muodostaen yhtenäisen historiallisen seikkailun. Kertauksen päätyttyä alkaa uusi työvaihe.

Tämän tapainen tiivistetty elämä on luonnostaan maagillista. Se on henkisyyspyrkivän ihmisen sisäisten kamppailujen yhteenveto, joka on vakava ja rikassisältöinen. Siksi tällaisen ihmisen elämäntarina kelpaa esimerkiksi ja opetuksiksi jäljessä kulkeville.

Edelläsanotun voimme sisällyttää myöskin Danielin elämänvaiheisiin. Ja koska meillä on Vanhassa Testamentissa siitä autobiografia, on se kuin sarjakuva tapahtumista, joiden läpi totuudenetsijä on kulkenut. Voimme vetää sen aivan kuin auki, monissa jälleensyntymissä tapahtuvaksi sarjaksi ja nähdä, minkälaisia sisäisiä kokemuksia kuhunkin kuvattuun tapaukseen sisältyy. Ja millaisista ulkoisista elämän ilmiöistä tapahtumat ovat kuvauksia, sillä ymmärrämmehän elämän kouluksi.

Samalla on muistettava, että Daniel oli vihitty okkultiseen tietoon, joten hän saattoi elämäkertansa sisällyttää lukuja ja symboleja, joilla ei välttämättä tarvitse olla historiallista taustaa.

— — —

Ajattelemme tavallista elämänkouluaan käyvää ihmistä. Hän on saanut jumalkäsityksensä vallitse-

vasta kansallisesta uskonnosta. Jumala oli varsinkin Vanhan Liiton aikana oikeutta jakava tuomari, karma. Sellaisena Hän esiintyy myöskin kristikunnassa, koska kirkot ovat hyväksyneet Mooseksen. Jeesusta eivät kirkot tunnusta opettajakseen eivätkä näin ol-
len hänen uutta jumalkäsitystään. Ja Mooseksen kä-
sitys on: »minä Herra, sinun Jumalasi, olen kiivas
Jumala, joka kosten...» Tämän vanhan uskomuk-
sen mukaan Jumala on siis tuomari, oikeutta jakava
Herra, kuten Mooseksen kirjan lainauksesta selvästi
ilmenee.

Daniel merkitsee Suomeksi: Jumala on tuomari.
— Mutta vaikka uskonnon jumalkäsite on tämä, nä-
emme yleisenä ilmiönä, ettei suuri ihmiskunta ota
sitä todesta. Ei liioin kristikunta. Jos Euroopan
kristityt kansat todella uskoisivat Jumalan tuomioval-
taan, joka mittaa jokaiselle tekojensa mukaan, niin
he olisivat jo aikaa lopettaneet sodat, polttaneet hirt-
tolavat, särkeneet sähkötuolit ja kaataneet maalliset
oikeuslaitoksensa. He olisivat antaneet Jumalan tuo-
mita, koska Hän tietenkin on siihen toimeen päte-
vin. Silloin voitaisiin sanoa, että kristityt ovat da-
nielsieluja, jotka uskovat Jumalaansa.

Kuitenkin sellaisiakin yksilöitä löytyy. Mutta hei-
tä on hyvin harvassa. He ottavat jumalsuhteensa va-
kavasti uskoen, että Jumala on tuomari ja että elä-
mässä vallitsee täydellinen oikeus. Tämän näkemyk-
sensä mukaan he yrittävät elää. He eivät itse lähde
jakamaan tuomioita, vaan antavat tuomiovallan Ju-
malalle.

Mutta koska elämä on koulua, niin se ravistelee vakavaa ihmistä kuten aikanaan Jobia. Tulee kolaus kolauksen jälkeen. Ja danielsielu alkaa huomata, ettei elämä olekaan niin yksinkertaista, kuin hän uskoi. On paljon käsittämätöntä vääryyttä. Jos Jumala on kaikkivaltias tuomari, niin miksi Hän sallii kaiken pahuuden jatkua? Miksi Hän ei rankaise syyllistä? Miksi ovelat ja rikolliset jatkuvasti menestyvät? Miksi oikeudenmukainen Jumala antaa toisen syntyä ruhtinaan linnassa ja toisen katuojassa? Eihän ole ihmisen syy, että hän on tänne syntynyt. Toista vaalitaan ja kasvatetaan kaikessa hyvässä ilman omaa ansiotaan, kun taas toinen saa kasvaa rikollisuuden myrkyttämässä ympäristössä, jossa on melkein pakko kehittyä rikolliseksi. Ja laki on sama kaikille: älä tapa, älä varasta... Tässä on jotain vinossa. Lieneekö oikeuden Jumalaa olemassa?

Ja vaikka ihminen välillä säikähtääkin omaa »jumalattomuuttaan», kun uskaltaa epäillä Jumalan oikeudenmukaisuutta, niin hänestä lopulta tulee kuitenkin epäilijä. Hän epäilee ensin lievemmin, lopulta yhä vakavammin, kunnes hän on »raikas pakana», joka ei usko umpimähkään mihinkään, mutta ei myöskään kiellä mitään. Hän ei uskalla kieltää, sillä tuollainen ihminen on vakavissaan. Hän elää suuressa sieluntuskassa ja sisäisessä yksinäisyydessä, ja se vie enemmän tai myöhemmin määrättyyn kokeemukseen. Sillä tämä on synnytystuskaa, koska ihmisen pitää synnyttää sieluunsa toveri.

Niinpä kuvailemamme danielsielu tulee lopulta

kohtaan, jolloin hän uskaltaa kysyä: mikä minä olen itse, ja mitä on elämä? Ja jos tuohon kysymykseen ei sisälly ehtoja, vaan hän kysyy myöskin Jumalan olemassaoloa, elämän sisäistä tarkoitusta ja sellais-takin, mitä ei aistimin voida havaita, silloin hänestä tulee henkisessä merkityksessä totuudenetsijä.

Sillä Danielilla oli kolme toveria: Miisael, Asarja ja Hananja. Miisael merkitsee: kuka kysyy. Tämä on se toveri, joka ensiksi syntyy totuudenetsijän sie-lussa, Miisael, kysyjä. Hän voi saada vaikkapa het-kellisen materialismin tuulahduksen. Mutta se on ohimenevä, se ei kysyjää pitkälti tyydytä. Kuiten-kin hän on onnellinen vapaudessaan. Hän ei pelkää Jumalaa eikä paholaista. Koko maailma on vapaana hänen edessään kysyttävänä, tutkittavana. Totuu-denkaipuunsa ajamana hän jatkuvasti etsii ja kol-kuttaa — kunnes huomaa joutuneensa uusien syn-nytystuskien valtaan. — Etsimisen lopputulos näyt-tää olevan: minun järkeni ja ymmärrykseni eivät kykene ratkaisemaan elämän syntyjä syviä, ellei Ju-mala auta, on kaikki toivotonta.

Mutta »Jumala auttaa», sillä totuutta on aina et-sitty ja myöskin löydetty. Aina on ollut pienempiä ja suurempia koulukuntia, enemmän tai vähemmän syvällisiä, joissa on totuutta myöskin löydetty: van-hat mysteerit ja myöhemmät luostarilaitokset, suu-ret ja vähäisemmät uskonnot, erinimiset salaiset ja suljetut järjestöt. Minne ovat joutuneet ne, jotka näissä ovat sieluaan valaisseet? — Hekin käyvät elämänsä koulua ja syntyvät uudelleen ja yhä uudel-leen, kunnes ovat vahvistuneet niissä ominaisuuk-

sissaan, joita kasvattavat itsessään. Vuosituhannesta toiseen ovat ihmiset näin valaisseet sieluaan, kuka enemmän, kuka vähemmän. Mutta luonnollisesti heidänkin lukunsa on melkoinen.

Tällaiseen kouluun saattaa kuvailemamme daniel-sielu joutua. Tai hän menee metsään mietiskelemään, kuten Intiassa on tapana. Siellä hän tapaa viisaita, jotka voivat opastaa edelleen. Tai ollessaan nykyisten sivistysvaltioiden kansalainen hän saattaa löytää henkisiä ihmisiä. Kaikissa tapauksissa vakava totuudenetsintä vie ihmisen siihen, että hän alkaa etsiä Jumalaa, elämän syvintä totuutta. Siinä hän turvautuu Jumalan apuun rukoillen, että itse elämän Totuus valaisisi häntä.

Tämäkin on synnyttämisen tuskaa, sillä toinen toveri odottaa syntymähetkeään. Tämä on Asarja, »Herra on auttava». Ennen oli Jumala vain ankara ja tuomitseva Herra, mutta totuudenetsijä ymmärtää nyt, että Hän voi myöskin auttaa ja valaista. Tapahtuu, että Totuuden Pyhä Henki valaisee hänen ymmärrystään.

Taas ihminen on onnellinen kuin lapsensa synnyttänyt äiti. Elämä on valoisaa, ja kaikki tuntuu ihmeellisen selkeältä ja kirkkaalta. Hämäryys ja epätoivo on haihtunut. »Tämä kaikki on totta», laulaa hänen sielunsa. Elämässä vallitsee kyllä järki ja järjestys, oikeus ja johto, mutta siinä on myöskin kehitystä, viisautta, rakkautta... Jumala on pohjaton hyvyys, ja kaikki ihmiset ovat Hänen poikiaan ja tyttäriään. Kaikkien ihmisten tehtävänä on tul-

la samaan tietoon ja onnellisuuteen, kuin olen itse tullut.

Mutta kuka auttaa suurta ihmiskuntaa? Tuleeko se autetuksi ja valaistuksi minun autuudellani? Se elää samanlaisessa tietämättömyyden pimeydessä, kuin itse elin ennen sieluni valoa. Ja kuitenkin kaikkien pitäisi tulla samaan valoon. Pitäisikö minun lähteä heille puhumaan ja heitä opettamaan?

Mutta miten? Eihän itselläni ole mitään kykyjä, en osaa puhua enkä kirjoittaa. Minusta nyt kaikkein vähiten on kenenkään opettajaksi.

Taas alkavat sieluntuskat uudelleen. Miksi olen syntynyt tällaiseksi kuin olen ja tällaisiin yhteiskunnallisiin oloihin? Maailma on täynnä kouluja, yliopistoja . . ., miksi en ole saanut aikani valistusta? Miksi ei minulla ole kaikkia niitä kykyjä, joita on niin monilla? Tai miksi en ole miljonääri, silloin voisin rahan painolla ajaa tahtoni läpi? Tai professori, että voisin korkealta tuoliltani julistaa koko maailmalle, mikä on totuus. Tai maailman mahtimies, jolla olisi suuri valta. Silloin muuttaisin yhteiskunnalliset olot aivan toisenlaisiksi, oman ymmärrykseni mukaisesti paratiisiksi. Niin, raha ja valta; pitäisikö minun lähteä näitä haalimaan? Onhan perin mitättömyyttä ja toivotonta lähteä kerjäämään ja puhumaan totuutta ihmisille, jotka kukaties eivät siitä tiedosta edes välitä. Mutta kun olisi rahaa ja valtaa, niin silloin voisi vain viitata, ja samalla koulut ja yliopistot muuttuisivat minun suuren valoni toteuttajiksi. Ja maailma hurraisi ja kantaisi kultatuolissa.

Kaikenlaiset kuvitelmat ja kiusaukset yrittävät hämmentää etsijää. Kunnes joku viisas huomauttaa: vallitseehan elämässä jumalallinen johto; jos kellä on kykyjä, on hän nämä työllä hankkinut; vain vähässä uskolliset asetetaan paljon vaalijoiksi; pitää paljon mietiskellä henkisiä kysymyksiä ja tilaisuuden tullen puhua valostaan toisille, niin hyvin kuin osaa; tässä vähäpätöisessä työssä kasvaa kykyjä, eikä ole sanottu, että ne kypsyvät käytettäviksi samassa elämässä; mutta uudessa ruumistuksessa heräävät kyvyt vanhan ponnistelun tuloksena; onhan sanottu esim. synnynnäisillä kyvyillä varustetuista taiteilijoista, että he ovat taiteilijoita Jumalan armosta, koska eivät ole tässä elämässä kykyjään hankkineet; Jumalan armo merkitsee tässä tapauksessa samaa kuin hyvä karma.

Ihminen nöyrytyy ja alkaa vähästä, juuri siitä kohdasta, missä hän on. Taas odottaa uusi tulokas syntymistään: Hananja eli »Herran armo». Karmalliset kyvyt kasvavat alkeellisessa työssä, ja danielsielu tuntee siitä johtuvan tuskan ja riemun. — Kunnes hän tuntee sisässään: nyt minulla on sieluni yksinäisyydessä kolme toveria ja auttajaa, nyt kai minun pitäisi lähteä maailmalle? Ja Elämä vastaa: »lupaus pidettäköön», saat lähteä. — Esirippu laskeutuu ja nousee aikanaan. So., ihminen kulkee kuoleman porttien kautta uuteen jälleensyntymään. Hän saa nyt koetella siipiensä kantavuutta. Mutta Hänelle käy kuten Danielille tovereineen: Jerusalemin hävitetään, ja edessä on vankeus Baabelissa.

Jerusalemin merkitsee: rauhan näkö. Danielsielu on

elänyt aikansa »rauhan näössä» kouluissa ja luostareissa tai muuten mietiskellyt omassa sisäisessä rauhassaan. Mutta nyt seuraa elämä, jolloin hänen sielunsa on aktivoitunut. Siinä asuu henkinen voima, joka pyrkii murtamaan kahleensa. Hän ei voi enää välttää maailman silmää eikä korvaa, sillä hänen esiintymisessään on aivan kuin hienoinen kapinan henki. Hän ei osaa Baabeliin synnyttyään elää aivan hiljaa ja nielaista maailmaa sellaisenaan.

Sillä Baabel merkitsee »sekoitus». Totuudenetsijän kohtaloon kuuluu sekoittua vieraaseen kansaan ja antautua sen vangiksi. Siksi tällainen sielu saattaa jo lapsena tajuta oman orpoutensa ymmärtäen, että hänen todellinen kotimaansa on jossain muualla. Ihmiset ympärillä ovat kylmiä ja sydämettömiä. Hän on kuin vangin kahleissa, eikä kukaan näytä hänestä välittävän, eikä hän saa osakseen ymmärtämystä. — Kunnes elämä heittää eteen ensimmäisen kokeen: kuningas määrää hänen syötäväkseen omaa ruokaansa.

Kansan todellinen kuningas on sen henkinen kuningas, enkeliruhtinas eli kansallishaltia. Hän on sitonut itsensä kansaansa, kuten ihmisen korkeampi minuus on suhteessa persoonallisuuteen. Kummassakin tapauksessa jumalallinen puoli inspiroi alemmaa henkiseen elämään samalla kärsien alemman tekemistä erehdyksistä. — Kansa muodostaa astraalimenttaalisine auroineen enkeliruhtinaan persoonallisuuden.

Kuninkaalla on tässä tapauksessa siis kaksinainen merkitys. Kansa ei ole tavallisesti tietoinen todelli-

sesta kuninkaastaan, vaan se muodostaa itse oman kuninkuutensa kuvitellen olevansa erittäin itsenäinen. Se voi tulla röyhkeydessään kuin suuruudenhulluksi. — Vaikka Danielinkirja puhuu yhdestä kuninkaasta, voimme huomata siinäkin kaksinaisuuden: alempi tekee tyhmyyksiä ja katuu, ylempi taas palkitsee Danielin tovereineen.

Danielsielu saattaa kukaties jo hyvinkin nuorena joutua ensimmäisen kokeen eteen: vieraan maan kuningas tarjoaa hänelle omaa ruokaansa. Tässä näyttelee osaansa kansan alempi kuninkuus. Ulkoinen mahti kouluineen, kirkkoineen, puolue- ja sivistysrientoineen, kunnian ja vallantavoitteluineen on se »ruoka», jota hänen pitäisi opetella syömään. Hänen entinen ruokansahan oli henkistä leipää, puhdasta luonnon tuotetta. Mutta nyt tarjottu on sensijaan »liharuokaa» ja »viiniä», so. alemman maailman elämellisyys kyllästävä sotkua sekä esiintuotujen nautintojen ja älyttömien huvituksien päihdyttävää viiniä. Se on »kuninkaan ruokaa», sillä ulkoisen maailman mahti ruokkii sillä itseään. — Danielsielulta kysytään: jaksatko kestää kokeen?

Kuvaannollisesti puhuen hän saa — kuten Danielkin — kymmenen päivän koetusajan. Hebrealaisen Jod-kirjaimen numeroarvo on kymmenen. Sen perustyyppi on kuvattuna kohtalon pyörässä, johon ihminen on sidottuna päästään ja jaloistaan. Kymmenen päivää merkitsee että jos hän häviää kokeessa ja alistuu maailman auktoriteettien nöyräksi palvelijaksi, hän sitoo samalla itsensä kohtalon pyörään. Tai paremminkin sanoen: hän ei osaa lähteä

sille tielle, jossa hän irroittautuisi siitä kohtalosta, johon hän on sidottu. Maailma voi kyllä nostaa hänet kunniaan ja korkeisiinkin virkapaikkoihin, koska hänellä on eräitä kykyjä. Mutta sisässään hän tuntee jatkuvasti, että tehtävänsä hän ei ole osannut täyttää, vaan on pettänyt itsensä ja elämän toiveet.

Myönteisessä tapauksessa danielsielu kieltäytyy »kuninkaan ruuasta». Sisäinen totuudenjano on hänessä siksi voimakas, että se ratkaisee tilanteen. »Kasvisruoka ja vesi», toisin sanoen sellainen elämäntapa, joka ei tuota ihmiskunnalle lisää kärsimyksiä, tulevat edelleenkin häntä ravitsemaan. Ja voiton merkiksi kansan todellinen kuningas, enkeliruhtinas, antaa hänelle uuden nimen »oman Jumalansa mukaan». Danielista tulee Beltsassar, »aarnihaudan vartija», sillä hänellä on tajuntansa kammi-oissa menneiden sukupolvien henkisten aarteitten kätkö. Aarteet ovat osaksi nuo kolme toveria: Miisael, Asarja ja Hananja. Mutta koska elämä on kokeissa saavutettujen voittojen jälkeen saanut uuden virityksen, niin nuo toveritkin saavat uudet nimet. Totuudenetsijän sielu aktivoituu henkistä työtä varten, joten nimetkin muuttuvat passiivisista aktiivisiksi. Miisaelista tulee Meesak, »vedentyödyttävä», Asarjasta Abednego, »kirkkauden palvelija» ja Hananjasta Sadrak, »lähetyksesi».

Jos ajattelemme tavallisen »hitaasti kiiruhtavan» ihmisen elämänjuoksua, voimme kuvitella, että taas esirippu laskeutuu ja aikanaan nousee. Mutta edel-

leen saa kuvailemamme totuudenetsijä syntyä Babelin vankeuteen ja "sekoitukseen". Joko saman tai jonkun toisen kansan keskuuteen. Mutta nyt hän osaa entistä paremmin kieltäytyä tarjotusta "kuninkaan ruuasta", ja kansan korkeampi kuningas määrää hänelle uuden tehtävän. Hänen on opetettava Kaldean kieli. Toisin sanoen hänen on tutustuttava kansan sisäiseen elämään, sen sieluun ja henkeen, sen toiveisiin ja unelmiin, sillä miten hän muuten voisi sitä auttaa ja opastaa. Hänestähän pitäisi tulla kuninkaan palvelija, vieläpä asua "kuninkaan hovissa", kansan korkeamman kunninkaan tajunnan synnyttämässä ilmapiirissä ja tämän kuninkaan toiveita esittää kansalle. — Sitä silmälläpitäen hänen kykynsäkin aktivoituivat. Miisaelista eli kysyjästä, joka ennen etsi, kysyi ja kolkutti totuuden portille enemmänkin itseään varten, on tullut Meesak, "vedentyydyttävä" eli janon sammuttaja. Hänen on nyt opittava antamaan toisille, mitä itse on löytänyt, sammuttamaan toisten totuudenjanoa. — Jumalaansa luottavasta Asarjasta on tullut Abednego eli "kirkkauden palvelija", jonka tehtävänä on ryhtyä työhön kirkkauden Herran sanoman puolesta. Tässä auttavat ennen kasvatetut kyvyt, "Herran armo" eli paremminkin hyvä karma, mikä aktivoituu Hananjasta Sadrakiksi, lähetystyössä vaadittaviksi kyvyiksi. Jossain merkityksessä tällainen sielu on Jumalan lähettiläs, enkeli, sillä enkeli merkitsee juuri lähettilästä.

Näin valmistettuna saakin danielsielu kansansa henkiseltä kuninkaalta ensimmäisen varsinaisen teh-

tävän: hänen on opittava tulkitsemaan kuninkaansa unia.

— — —

Kansallishaltia unelmoi kansansa tulevaisuudesta. Jokaisella kansallahan on elämäntehtävä, mikä elää kansan enkeliruhtinaan tajunnassa. Hänen "uniaan" eli siis vielä toteutumattomia toiveitaan tulee kuvailemamme totuudenetsijän osata tulkita. Kansallishaltian tehtävä on toivoton, ellei ole sellaisia sieluja, jotka ovat avoinna hänen inspiratioilleen.

Mutta tällaisia sieluja esiintyy silloin tällöin ja ainakin silloin, kun heitä kipeimmin tarvitaan. Niitä ovat olleet oman kansamme suurmiehet: Lönnrot, Topelius, Snellman... Aleksis Kivi esimerkiksi oli omaa luokkaansa. Ja ennen heitä elivät kansamme suuret runolaulajat. Kaikki he ovat tulkinneet kansallishaltiamme, henkisen kuninkaamme, unia. Kukin tavallaan ja kykyjensä mukaan.

Tehtävä ei ole helpoimpia, sillä heidän on tavallisesti alettava jossain merkityksessä alusta. Sentheden suurimmat heistä ovatkin tavallisesti aikansa marttyyreita. Heitä ajaa työhön sisäinen polte, jonka syntyä he eivät osaa selittää. Ja kyetäkseen työhönsä täytyy ihmisellä olla laaja perspektiivi, selvä käsitys elämän kokonaisuudesta. Vaikka hänen työnsä rajoittuukin määrättyyn kansaan, täytyy olla selvillä myöskin toisten kansojen elämisen oikeus ja jumalallisen mahdin olemassaolo kaiken takana.

Kuten Danielille, on kuvailemallemme danielsielullekin ensimmäisen unen selvittäminen vaikein ja samalla ratkaisevin. Kuten sanoimme, on lähdet-

tävä alusta ja yksin. On turvauduttava inspiratioon, eikä se suinkaan aina ole kyllin selvä. Siinä voi suurestikin iskeä harhaan. Kuningas ei tule itse sanomaan, mikä hänen unensa on, se on ymmärrettävä.

Niinpä Danielinkin tuli kaikkein ensin selittää uni suunnattoman suuresta savijalkaisesta jättiläisestä. — Kansallishaltian inspiratio saa ankaran muodon, koska kansassa on kaksi kuningasta. Alempi kuninkuus on, kuten sanoimme, ulkoinen kulttuuri sotaisine periaatteineen. Se on huutavassa ristiriidassa henkisen kuninkaan unien kanssa. Näiden välillä on osattava tehdä valinta. Ulkoinen mahti kannustaa veriseen valtakuntien laajentumispyrkimykseen, sisäinen kuninkuus vuorostaan hengen aateluuteen, laulun ja soiton sävelillä soinnutettuun rauhaan. Kumpikin innostaa toimintatarmoista työntekijää. Hän saa vastattavaksi ankaran kysymyksen: voitko sanoa, millainen on minun uneni? Vastauksesta riippuu elämäsi ja työsi onnistuminen. Oletko kyllin kaukonäköinen ymmärtääksesi, että jokainen kansa, joka palvelee epäjumalia, on tuomittu kuolemaan? Olkoon valtakunta rinnastettavissa kultaan, hopeaan, vaskeen tai rautaan, niin jokainen niistä sortuu karmen käskystä, jos kansa ei kunnioita Jumalaa, jos siinä ei ole kylliksi oikeamielisiä kansalaisia, vanhurskaita sieluja; ellei näitä ole, käy kansan kuin aikanaan Sodoman ja Gomorran: tulee päivien loppu ja kansa tuhoutuu. — Ja danielsielu tunnustaa nöyryyten: elämälläni ei todellakaan ole mitään merkitystä, ellen tiedä, mikä kansani henkisen kuninkaan uni on, mitä hän odottaa minulta ja tältä kansalta; olen

syntynyt tämän kansan keskelle jotain tehtävää varten, mutta mikä se tehtävä lopulta on? — Tällainen ihminen on sisäisesti nöyrä ja oikeamielinen. Hän rukoilee Jumalaansa, että tämä paljastaisi salaisuuden. Elämä ympärillä on verrattavissa yöhön, koska kukaan ei todella tiedä mitään elämästä.

Ja ratkaisu saattaa tulla yöllisessä näyssä. Keskellä sitä pimeyttä ja yötä, missä kansa vaeltaa, saa danielsielu välähdyksen kuninkaansa unesta. Pyhä Henki valaisee totuudenetsijän sielua. Hän ymmärtää: tälläkin kansalla on elämäntehtävä edessään; ja ensimmäinen vaihe on, että se tulee itsenäiseksi. Tämä on kuninkaani unen eräs vaihe, mutta siinä on paljon muutakin: uni merkitsee kaukaista aikaa, lopun aikaa, jolloin jättiläinen kukistuu. Kansani alempi mahti on aivan kuin etukäteen tuomittu kuolemaan, ja kuitenkin kansalla on kauastähtävä elämäntehtävä. Miten siitä voi ja osaa puhua, jos kerron sille jättiläisestä, niin se todennäköisesti käsittää asiat väärin, ja tulos on päinvastainen: se herättää piilevän korskeuden ja vanhan ylpeyden hengen luoden itsestään kultaisen jättiläiskuvan.

Ja työtään suunnitteleva ihminen aivan kuin puhuu kansansa henkiselle johtajalle: tässä pimeydessä olen näkevinäni, että sinä, kuninkaani, olet se kultainen pää; sinun vallassasi ovat kaikki nämä ihmiset; näen nämä asiat kuin näyssä, sillä ne tulevat luokseni sankarirunoina, surunvoittoisena lauluna ja autuaallisena musiikkina; se on kuin pyhä kertomus ja satu jostain suuresta, mikä tulevaisuudessa tapahtuu; toiselta puolen se on kuin taivaal-

linen näytelmä, mutta toiselta puolen hirvittävä jättiläinen; joku osa sinussa on kuin kuolemaan tuomittu jättiläishaamu, joku alempi puoli, mikä hallitsee koko näkyväistä maailmaa; siinäkin on kuningas, hirmuvalti, ja se on se, mikä on tuomittu; se hallitsee kaikkia kansoja rautaisella kädellä, se on pelottava; ja minä pelkään, että jos kerron tälle kansalle sinun uniasi jättiläisestä tai laulan sille sankarilauluja, niin se ottaa nämä todesta, kirjaimellisesti, ja tekee niistä kuvan, mutta muutakaan en osaa enkä voi, tulokset ovat Herran kädessä.

Näin on danielsielu löytänyt tehtävänsä ja henkinen kuningas mielistyy. Hänet koroitetaan yhdeksi maan hallitusmiehistä ja kaikkien tietäjien päälliköksi. Paljon on hallitusmiehiä, mutta hän on niistä todellisin, sillä hän on tietoinen kansansa tehtävästä. Paljon on niinkään tietäjiä, merkkien selittäjiä, aikojen valitsijoita, ennustajia., mutta hän on heistä todellinen päällikkö, koska kansallisjumalan toiveet kaikuvat hänen suustaan.

Kansojen alempi mahtikin voi aikanaan tunnustaa henkiset herättäjänsä ja valistajansa. Muista-kaamme vain oman kansamme suurmiehiä. Mutta tavallista on, ettei alempi mahti heistä suuriakaan opi. Niinpä kuningas Nebukadnessarkin nöyrytyi ja tunnusti Danielin Jumalan, mutta heti jälkeenpäin rakensi melkeinpä unensa mukaisen kultaisen kuvapatsaan. Se oli 60 kyynärää korkea ja 6 kyynärää leveä. Ja määräys oli ankara: ellei joku kumarra kuvapatsasta, niin hänet heitetään tuliseen pätsiin. Samoin näemme, että kun tietäjät ovat kuvailleet

kansojen tulevaisuutta ja tehtävää, niin se on useimmiten lietsunut turhamaisuutta ja kansallista ylpeyttä. Kansa on rakentanut alemmasta itsestään kultaisen kuvan, kuten Ilmarinen aikoinaan kultaisen neitonsa. Kuva voi olla kaunis näöltään, mutta kokemus todistaa, että se on väkivallan, ruoskan ja murhanhengen ruumistuma. — Danielin terävä silmä on nähnyt tuon kuvapatsaan nimenkin, sillä se sisältyy edellä mainitsemiimme mittoihin. Hebrealaisen Samech-kirjaimen lukuarvo on 60, ja sen alkusymboli merkitsee ”paholaista”. Vau-kirjaimen arvo on 6 merkiten vastaavasti ”rakastavia”. Kuudesta-kymmenestäkuudesta eli Samech-Vau:sta saamme siis nimen ”paholaisen rakastajat”. Kuvaava nimitys kansojen ulkoiselle mahdille, jota ylläpidetään armeijoilla, vankiloilla, hirttolavoilla...

Näiden asiain parissa totuudenetsijä joutuu kokeukselle. Kansa muodostaa kouluineen, kirkkoineen, puolueineen... mahdin ja sanoo: ellet minua kumarra, sinut heitetään tuliseen pätsiin. — On muistettava, että kuvailemamme danielsielu elää ”omalla ruuallaan” ja asuu ”kuninkaan hovissa”. Hänen tajuntansa ei niinkään paljon liiku tämän maailman asioissa. Mutta kuitenkin hänen on elettävä tässä maailmassa ja ”tultava toimeen” maailman edellyttämällä tavalla. Näin ollen hänen kykynsä, maallinen valtansa ja uhrautuvaisuutensa joutuvat tässä tulikokeeseen, koska niille on annettu ”maakuntain hallinto”, kuten Meesakille, Sadrakille ja Abedneggolle Danielin kertomuksessa. Ei ”paholaisen rakastaja” niinkään paljon välitä, mikä — tässä vaiheessa

— on totuudenetsijän todellinen Jumala, jota hän sisäisesti palvoo ja kunnioittaa. Se on hänen yksityisasiansa. Kun hän vain osoittaa kunnioitustaan maailman jumalalle silloin, kun käsky kuuluu. Maailman jumala on melun ja sotarumpujen jumala, joten sitä on kumarrettava — Danielin sanoja käyttäksemme — silloin, kun ”kuuluu huilujen, säkkipillien, rumpujen ja muiden helistimien” meteli.

Tällainen asian tila on toiselta puolen suuri murhenäytelmä, mutta toiselta puolen se on kestävyyskoe. Siinä saa danielsielu tutkia voimiansa kestävyyttä ja luotettavuutta. Osaako hän Baabelin sekoituksessa elää itsenäistä elämää? Osaako hän olla kirkkauden palvelija ja henkisten totuuksien oikea julistaja? Ovatko karmalliset kyvyt, joilla hänen pitäisi ohjata kansaa, kylliksi terästyneitä, oikealla tavalla valveutuneita, rohkeita ja pelkäämättömiä? Osaako hän olla oikea ”janon sammuttaja”, joka ei alistu maailman auktoriteettien uhkauksille, ei mukaudu kumartamaan sen kultaista kuvaa? Tämä on kestävyyskoe ja henkisen itsenäistymisen koe. — Tavallista on että, jos hän kokeen kestää ja kieltäytyy kumartamasta, hän saa päälleen kaiken syytösten ryöpyn, maailman vainon, pilkan ja epäsuosion, pahimmassa tapauksessa hirttosilmukan tai polttorovion. Päätäväisyys nostaa kansan raivon. Maailman auktoriteettius, kansan alempi kuningas, huutaa: tässä on kapinoitsija, ihmiskunnan villitsijä, pätsi on kuumennettava seitsemän kertaa kuumemmaksi.

Mutta tällainen sankarillinen marttyyrius säväh-

dyttää samalla kuningasta. Hän kurkistaa pätsiin ja huudahtaa: "Emmekö heittäneet kolme miestä tulleen, katso minä näen siellä neljä, ja neljäs on näöltään kuin Jumalan poika". Kansan alempi ymmärrys tajuaa, että tuollaisessa marttyyriudessa on takana jumalallinen voima, henkinen valo. Jos se näin paljon herää, voi se huutaa marttyyriinsä pois tullesta, ja silloin kasallishaltia riemuitsee. — Tällaisia tapauksia saamme toistaiseksi kuitenkin etsimällä etsiä. Tavallista on, että "kuningas paaduttaa sydämensä" jatkaen elämäänsä entiseen tapaansa omaksi turmiokseen... Joka tapauksessa henkinen kuningas korottaa kokeissa kestäneen danielsielun. Vähässä uskollinen voi joutua paljon haltijaksi.

Edellä esitetystä huomaamme, miten tapahtumat kulkevat asteittain lähemmäksi todellisuutta. Asiat, mitkä alussa olivat aavisteluja, satumaisia toiveita, muuttuvat vähitellen yhä todellisemmiksi. Kun ihminen syntyy oleviin oloihin, niin hän joutuu pienestä pitäen kasvamaan kansan ilmapiirissä imien itseensä sen uskonnon, maailmankatsomuksen, tavat ja harrastukset. Mutta jos hän on paljon ponnistanut sielu, niin hän joutuu ennemmin tai myöhemmin ristiriitaan vallitsevien käsitysten kanssa. Hän on synnynnäinen idealisti, ja jos hän sattuu olemaan näistä korkeampaa luokkaa, niin hänen silmänsä avautuvat näkemään kansojen hallitsijoiden todellisen nimen. Armeijoiheen, pyöveleineen, kidutuslaitoksineen... ovat ne todella "paholaisen rakastajia". Kaukana ovat ne ihanteet, joita on esitetty

uskontojen alkuperäisissä opetuksissa. Hän ei näe yhtään kristittyä kansaa, joka toteuttaisi Jeesuksen opetuksia. Onko siis ihme, jos hän ajattelevana olentona kieltäytyy kumartamasta esitettyä kultaista kuvaa? Siksi hän joutuukin vastakkain alemman maailman kanssa, mutta nyt se ei enää ole haavetta, vaan julmaa todellisuutta.

Tässä yhteydessä voimme syystä kysyä, onko henkinen elämä siis siinä, että tielle pyrkivän ja tiellä kulkevan tulee jatkuvasti olla huutavan äänenä ihmisten keskellä? Eikö hän voi elää yksikseen, kasvaa niissä hyveissä, joita viisaimmat ovat meille teroittaneet ja neuvoneet ja näin tulla täydelliseksi ihmiseksi? Onhan meidänkin päivinämme teosofisen liikkeenkin yhteydessä koulukuntia, joissa tavoittelaa sisäistä valoa, taivaallista onnea ja autuutta välittämättä muusta ihmiskunnasta. Näin elävä ihminen ei tee kenellekään pahaa eikä aiheuta häiriöitä ympäröivässä yhteiskunnassa.

Kysymyksen voimme ymmärtää näin: Eräissä taipauksissa voi olla tarpeellista eristetty luostarielämä. Siinä ihminen voi ehkä paremmin syventyä itseensä, seuloa omat vikansa ja yrittää muuttaa luontoaan. Mutta tarkemmin ajateltuna ihminen elää silloin itseään varten. Oma onni ja autuus on hänelle kaikki kaikessa. Hän on erillään "pahasta maailmasta", mutta maailma ei tule hänen autuudellaan autetuksi muuta kuin siten, että hän itse ei ole maailman pahuutta lisäämässä. Siis aivan negatiivisesti. Hän

on kaivanut talenttinsa maahan, eikä se siis kasva korkoa. On kyllä ollut historiallisia aikoja, jolloin ei todellakaan ole ollut muuta mahdollisuutta henkiseen elämään kuin vetäytyminen luostarin kätköihin. Keskiaikanahan kirkot polttivat kerettiläisenä sellaiset ihmiset. Kuitenkin ihmiskunnasta erilleenvetäytyminen, joko luostariin tai ilman sitä, on ainoastaan valmistuskausi tulevaan työhön, kuten kaikkien aikojen salaiset koulut ja mysterialaitokset ovat edellyttäneet, mikäli nämä ovat todella olleet Valkoisesta Veljeskunnasta inspiroituja kouluja.

Vanhan Liiton tiellä oli mahdollisuus, että ihminen tuli ihmisenä jumalaksi, mutta Jumala ei hänessä silti tullut ihmiseksi. Jumalaksi tullut ihminen poistui kehitysjärjestelmästä jättäen ihmiskunnan taakseen. — Uuden Liiton tiellä Jumala pyrkii tulemaan ihmiseksi niin, että ihmisestä voidaan sanoa kuten Jeesuksesta, että Jumala käveli, puhui ja opetti ihmisiä hänessä ja hänen kauttaan. Jumalan täydellisyys asui ihmisen päivätietoisessa minuudessa. Huomaamme, että viimeksimainittu tila on syvempi ja että Maan Salainen Koulu voi siis viedä tällaisiin syvyyksiin ja korkeuksiin.

Johdonmukainen ajattelu jo sanoo, että Jumala on ykseys. Vaikka on paljon erilaisia ns. jumalia, siis tajuisia ja jumalallisesti korkeita olentoja, niin kaikkien niiden takana on jumalallinen ykseys, yhteinen Isä. Näin ollen eristäytyminen ja karsinoituminen on samalla eristäytymistä Jumalasta ja jumalallisesta ykseydestä. Veljeys on elämän peruslakeja, koska se johtaa ykseyteen. Veljeyttä ei voi toteuttaa yksin,

pitää olla veljiä, jotka sitä toteuttavat keskenään. He siis auttavat toisiaan veljeyteen, ykseyteen.

Jumalan ihmiseksi tulo merkitsee veljesrakkauden heräämistä. Tästä oli Jeesus elävänä esimerkkinä. Jumalan tahto tapahtui hänen kauttaan siten, että hän jatkuvasti valisti ja sekä puhein että esimerkein opetti toisia, siis teki työtä ihmiskunnan, kaikkien ihmisten pelastumisen puolesta. Näin tekivät valistuneet sielut myöskin Vanhassa Liitossa, ja kaikkien aikojen suurten uskontojen perustajat ovat tehneet siten. Näin ollen sama tie on jokaisen edessä. Kaikkien meidän on opittava auttamaan toinen toistamme henkisesti.

Tästä puhuu Pekka Ervast sangen selvää kieltä "Tietäjässä" 1912: "Tie Mestarein luo on kerta toisensa perästä julistettu maailmalla. Se ei ole mikään salassa pidetty asia. Päinvastoin jokainen sen voi kuulla ja käsittää. Vaikeus ei ole käsittämisessä, vaan käymisessä. Sillä mikä tie Mestarein luo on? Se on vapaaehtoinen, vaikuttimiltaan epäitsekkäs työ ihmiskunnan hyväksi. Palvelkaa ihmisiä, rakastakaa toisianne. Tehkää omasta elämästänne yksi pitkä työskentely totuuden ja oikeuden, kauneuden ja hyvyyden puolesta ihmisille iloksi ja hyödyksi. Työskennelkää puhtaista vaikuttimista, — ei kunnian, ei kiitoksen, ei maallisen eikä taivaallisen palkan odotuksessa. Kun ihminen niin elää ja niin tekee, hän suurin askelin lähenee Mestarein salaista koulua. Sillä siihen kouluun otetaan oppilaiksi ainoastaan ihmisten auttajia".

— — —

Taas voi näyttämö vaihtua. Kuvaamamme etsijäsielu syntyy uusiin tehtäviin joko samaan tai toiseen kansaan. Joku kansa on elänyt etsikkoaikansa loppuun. Maallisen vallan huumaa on synnyttänyt sano-kaamme erikoisen hallitsijaluokan. Esimerkkejä näemme kansojen historiasta. On muodostunut kollektiivikuningas, jonka orjuudessa kansa huokaa. Tyrannius hallitsee. Uskonnollinen ja poliittinen orjuus kukoistaa. Taloudellinen maa- ja palkkaorjuus riistää elämisen oikeudet. — Mutta tyranniakuningas — minkä niminen lieneekin — rakastaa pitoja. Niitä laitetaan vallan kunniaksi, ja valtaa ylläpitää miekka. Näiden kuninkaallisten pitojen huippukoh- tana on välkkyvin miekoin, paraatiunivormuin ja demoonisin musiikein aikaansaatu suggestio. Niillä lumotaan kansa, joka orjuudestaan huolimatta hur- raa tyranniaa. — Yhä kauemmaksi on kansa kul- kenut henkisen kuninkaansa johdosta. Kunnes mitta on täysi. Se täyttyy tavallisesti sillä, että näihin orgioihin tuodaan temppeleistä ryöstetty kalusto. Niinhän Danielin kirjakin kertoo, että kuningas Bel- sassar käski tuhannelle ylimykselle pitämissään pi- doissa tuomaan pöytään isänsä Nebukadnessarin Jerusalemin temppeleistä ryöstämät temppeliastiat. Niistä juotiin juhlan huippumaljat. — Temppeleli- lustothan kuuluivat temppeleihin. Toisin sanoen: us-konto on jumalallinen ilmoitus; sen valo on samaa kuin kansan henkisen kuninkaan valo, ja siksi us- konnon paikka on temppeleissä. Jos se sieltä tuodaan tyrannian palvelukseen puolustamaan orjuutta, veri-

töitä ja innoittamaan tietämättömiä ihmisiä tappa-
maan toisiaan taivaallisen palkan toivossa, niin se on
ryöstöä, "kauhistusta ja henkistä noituutta". Silloin
on mitta täysi, ja lähellä on aika, että "yliluonnol-
linen ihmisen käsi ilmestyy seinän valkoiselle pin-
nalle, lähelle lampunjalkaa", kuten Daniel kertoo.

Tällaisia "käsiä" näemme kansojen historiassa.
Niitä esiintyy silloin, kun kansat ovat perikadon
partaalla. Mainitaksemme vain Saint Germainin,
Gagliostron, H.P. Blavatskyn, Leo Tolstoin... Nämä
esiintyvät "lähellä lampunjalkaa", toisin sanoen he
yrittävät puhua niille ihmisille, jotka kansassa edus-
tavat valonlähdettä: oppineille ja valistuneille kan-
salaisille. Niinhän teki Gagliostro ennen Ranskan
vallankumousta ja Blavatsky viime vuosisadalla
mainitsematta nyt muita. Kumpaisenkään puheita
ei otettu todesta, ja niin Ranskan kansa sai kylpeä
veressä, ja Eurooppa joutui siihen kauhujen mereen,
josta Blavatsky varoitti. Maailman kuninkaille kävi
kuten Danielin päivinäkin: "ylifyysillinen" kirjoitus
eli Valkoisen Veljeskunnan lähettiläiden varoitus
kärsi tappion, ja seurauksena oli "kuninkaan kuo-
lema", kansojen romahtelu. — Edellä esitettyjen
kaltaisia tapauksia voimme lukea Juudan kansan
historiasta.

Huomaamme, että edellä kuvaamamme totuuden-
etsijäsielu ei elänyt tässä vaiheessa enää pelkän in-
tuition varassa. "Kuninkaitten unia" selitellessään
hänen oli pakko turvautua enemmän intuitioon, si-
säiseen näkemiseensä. Mutta tässä vaiheessa nuo
"unet" tulivat valvenäyiksi, päivätajuisesti täysin

käsitettäväksi. "Unet" olivat tulleet lähemmäksi fyysillistä toteutumistaan, sillä edellä esitetyt "kädet" ovat eläviä ihmisiä, mestarisieluja. Syntyessään maailmaan, tuovat he tullessaan oppilaitaan, jotka osaavat esittää heidän sanomaansa ja tehdä sitä tunnetuksi. Näiden tehtävänä on tulkita "salaperäistä kirjoitusta", mestarinsa sanomaa.

Edelläsanottuun voimme lisätä, että mainittujen "käsien" eli lähettiläiden esiintyminen on myöskin rinnastettava "kuninkaitten unien" tulkintaan. H. P. B. esimerkiksi huomauttaa, ettei hän puhu omiaan, vaan on niiden puhetorvena, jotka hänet ovat lähettäneet. Hänkin esiintyi mestarinsa "unien" eli sisäisen tietovaraston tulkkina. Hänen puheensa Euroopan tulevaisuudesta olivat profeetallisia ja perustuivat karmallisten suhteiden tuntemiseen. Eurooppaa uhkasi luhistuminen. Sen aiheuttajana oli valkoisen rodun materialisoituminen, uskonnollisen elämän vääristyminen ja näistä johtuva, toisiin rotuihin kohdistuva rotuvaino. Pelastuksen tie oli teosofisessa veljeysaatteessa, sen soveltamisessa käytäntöön. Siksi se oli ensin julistettava. Vasta toiselle sijalle tuli ennustus: ellei Eurooppa ota teosofiaa vastaan, se luhistuu...

Mutta Saint Germainin, Gagliostron, H. P. Blavatskyn, Rudolf Steinerin, Leo Tolstoin ja osaksi Pekka Ervastian puheet kaikuivat kuuroille korville. Seuraukset näemme kansojen elämässä. Siksi maailma kaipaa jatkuvasti "kuninkaitten unien" selittäjiä. Niin kauan kuin on elämää, on myöskin toivoa. Ne totuudenetsijät, jotka ovat saaneet vähän silmiään

auki, ovat tilaisuudessa tulkitsemaan kuninkaitten "unia" eli sitä sanomaa, joka ei vielä ole saavuttanut toteutumisvaihettaan kansoissa. Maailma kaipaa jatkuvasti työkentälleen niitä danielsieluja, jotka ovat osanneet herättää itsessään edellä esittämämme "toverit". Aina on jotain pelastettavissa. Vaikka "kuningas kuoleekin", so. kansat romahtelevat, niin korkeammalta kannalta katsottuna "kaikkien aikojen Danielit" tulevat puetuiksi "purppuraan ja kultakääruihin", sillä ihmiskuntaa ei pelasta muu kuin touus.

— — —

Taas voi esirippu laskeutua ja aikanaan nousta. Yhä lähemmäksi todellisuutta kulkee totuudenetsijän polku. Mutta entistä päättävämmin hän samalla osaa kieltää itsensä ja turvautua Korkeimman johtoon.

Edellä kerrotuista kokemuksista voisimme käyttää myöskin vanhoja nimityksiä ja puhua maa-, tuli-, vesi- ja ilmakokeista. Näistä asioista puhuu Pekka Ervast kirjassaan "Kiusausten koulussa". — Ensimmäinen kertomamme kokemushan oli tekemisissä ruuan ja siis maaelementin ja ruumiin kanssa vastaten maakoetta. Toinen tapaus keskittyi sieluun, kykyihin, uskoon... vastaten tulikoetta. Siinä puhutaankin tulisesta pätsistä. — Vesikoe kulkee siinä sivulla siten, että totuudenetsijältä kysytään selvää järkeä ja kaukonäköisyyttä osataksaan ohjata purtansa nöyrällä mielellä kohti päämäärää, sillä edessä on jatkuva uppoamisen vaara ihmismeren taikauskon ja henkisen laiskuuden kyllästyttämään elementtiin.

Kunnes tullaan ilmakokeeseen.

Tässä vaiheessa ei ulkomaailma löydä danielsielusta mitään virhettä, johon voisi tarttua. Hän saa rauhassa syödä henkistä ruokaansa — se ei ketään liikuta. Maailma antaa hänelle jo työrauhankin, koska ”tuollaiset aatteet ovat niin perin naivia”. — Mutta Jumala! Maailma huomaa, ”ettei hänessä löydy mitään syytä, ellei sitä löydy hänen Jumalassaan”. Hän on kaikin puolin moraalinen ihminen, mutta hän palvelee ”vääriä Jumalaa”.

Ja ihmiskunta keksii yhä uudelleen tuon vanhan keinon: väärät todistajat. Niiden avulla saatiin Jeesuskin tuomituksi.

Väärien todistajien avulla ”kuningasta petetään”. Merkitköönpä todellinen kuningas tässä tapauksessa jumalallista majesteettia kunnioittavaa kansan enkeliruhtinasta, Viisauden Mestareiden julistamaa jumalallista ilmoitusta tai totuudenetsijän korkeampaa jumalakäsitystä yleensä, niin pettäminen on siinä, että Jumalasta tehdään nurinkäännetty kuva. Sellaisena se jo esiintyy kaikissa yhteiskunnissa, mutta sen nurinpäisyyttä ei tuoda esiin. Päinvastoin sitä ylistetään ”ainoana oikeana jumalana”. Mutta kun vanha jumala joutuu puolustautumaan totuudenetsijän korkeampaa jumalakäsitettä vastaan, niin sen todellinen luonto tulee paljastetuksi. Maailma sanoo: ”Ei ole muuta Jumalaa, kuin minkä ihmiskunnan yleinen mielipide hyväksyy, sitä sinun on kumarrettava”. Tähän viittaa Danielkin sanoessaan, ettei kolmenkymmenen päivän ajalla saanut kumartaa muuta jumalaa kuin kuningasta. — Hebrealaisen

Lamed kirjaimen numeroarvo on 30 ja kabbalistinen symboli "hirtetty": ihminen, Jumalan kuva, pää alaspäin. Eräässä vaiheessa "tämän maailman jumala" jo paljastui "paholaisen rakastajaksi", mutta nyt sen nurinpäisyys tulee entistä selvemmin näkyviin. Kaikki Mestarein opit ovat siinä esitetyt ylösalaisin.

Kohteliaisuus ja maallisten lakien arvokkuuskin vaativat, että syytetyn pitää saada puolustautua. Ja koska "tämän maailman jumalakin" tuntee olevansa syytettyjen penkillä, sekin puolustautuu ja sanoo: "Sinulla on väärä Jumala, epäjumala, jota palvelet. Miten käy yhteiskunnan, jos sinä tyydytät ihmisten henkistä janoa Mestarein sanomalla? Heidäthän on maailma polttanut ja ristiinnaulinnut, koska he ovat häirinneet yhteiskunnan rauhaa. Sinulla ei ole muuta oikeutta kuin tunnustaa, että ihmiskunta on näin menetellen tehnyt oikein. Meidän pelastuksemme riippuukin juuri siitä, että Jeesuksen kaltaiset ihmiset on saatu ristiinnaulituksi tai hirtetyksi, tällaisia tekoja meidän tulee ylistää ja kiittää Jumalaa, että näin on tapahtunut. Näin menettelevät kirkot, sillä ne ovat löytäneet oikean jumalan; hän yksin kykenee antamaan anteeksi meidän pahat tekomme, kunhan vain muistamme tehdä niitä hänen nimesään; ja jos emme aina muistaisikaan, niin sitävarten olemme suunnitelleet kirkot erikoisiksi virastoiksi, jotka toimivat välimiehinämme jumalamme ja ihmisten välillä jakaen synninpäästöjä erikoisen tehokkailla sakramenteilla yksinpä rintamilla suoritettujen joukkomurhienkin varalta. Sinun tulee alis-

taa loistavat kykyysi tämän jumalan palvelukseen. Siinulla on loistavia kykyjä, mutta kouluutuksen puutteessa sinulta puuttuu oikea käsitys meidän jumalastamme. Katsos, papisto kuuluu valittuun joukkoon, sillä siihen eivät kykene muut kuin ne, joilla on yli-inhimillisen vahva usko, aivan sokea usko. Meidän koululaitoksemme ovat niin viisaasti suunnitellut, että voidaan todistaa aivan tieteellisin menetelmin Jumala humpuukiksi, mielikuvituksen tuotteeksi ja eräiden kemiallisten eritteiden ja vaikkapa hormooneiden yhteistulokseksi. Kuka tämän koulutuksen jälkeen vielä voi kuvitella Jumalaa kaikkivaltiaaksi ja kaikkiviisaaksi, viisaammaksi kuin ihminen joka selvääkin selvemmin näkee, miten epäonnistunut maailma on, hän kelpaa papiksi, sillä hänellä on sokea usko”.

Näin puhuu tämän maailman kuningas ja tuntuu olevan itsevanhurskaudessaan aivan murtunut syystä, että noin älykäs ja kyvykäs ihminen on joutunut ”väärän” Jumalan asialle. — Mutta laki on laki, ja sitä voidaan kiertää väärillä todistajilla. Jesuiittamaisesti puhuu tämän maailman kuningas: ”Enhän minä tahtoisi sinulle pahaa, mutta meillä on lait ja asetukset. Ihmisenä olen aivan sinun näkökannallasi, mutta virka vaatii menettelemään toisin. Sinun paikkasi on jalopeurain luolassa, toivotan sinulle onnea, että Jumalasi jota lakkaamatta palvelet, suojelisi sinua jalopeurain kynsistä”.

Näin käy totuudenetsijän, koskei hän lakkaa palvelemasta jumalaansa. Vainon alkaessa hän vain menee ”rakennuksen yläsaliin, jonka ikkunat ovat

auki Jerusalemiin päin". Jerusalem on "rauhan näkö". Ihminen kohoaa oman tajuntansa "yläsaliin", jossa on avoin näköala "rauhan näköön". Siellä on rauhan paikka keskellä maailman melua, ja siellä Mestareitten viisaus kuultaa selvempänä. Siellä hän palvelee Jumalaa, kuten ennenkin. — Hän huomaa joutuneensa ilmakokeen keskelle, jossa ei ole muuta tukea kuin Jumala. Kaikki muu saa mennä, tulkoon vaikka kuolema. Eikä jalopecuroja tarvitse etsiä aarniometsistä, sillä niitä löytyy keskellä sivistysvaltioita. Pahin jalopecura on ihminen, varsinkin silloin, kun on kysymyksessä kunnia, virka, maine ja valta. Ihminen muuttuu pedoksi heti, kun hänen jaloistaan hirtettyä jumalankuvaansa joku yrittää kääntää oikeaan asentoon, jolloin sen kasvot näkyvät oikeassa perspektiivissä.

Riippuu sitten historian kulusta, miten jalopecurain kynsistä kulloinkin selvittää. Jeesuksen esiintymisen jälkeen siitä on tavallisesti selvitty vasta puun oksalla tai polttoroviolla. Mutta toisinkin voi käydä. Toisenlaisen tavan esittää tulevaisuuden okkultishistoriallisia tapahtumia kuvaileva Daniel: enkelit voivat sulkea jalopecurain suut. — Mitkä enkelit? Enkeli merkitsee "lähettiläs". Jumalallisen johdon taholta lähetetään maailmaan erikoisia lähettiläitä, jotka mullistavat vallitsevan alemman maailman mahdin. Sellaisiahan ovat olleet Buddha ja Jeesus. Mutta kuten edellä olemme puhuneet, varsinainen käännekohta tapahtui tässäkin suhteessa meidän päivinämme Pekka Ervastian esiintymisen yhteydessä. Jalopecurain suut ovat suljetut aivan rat-

kaisevalla tavalla. Tästä voi "jalopeurain luolaan", so. maailman väkivaltaruumistuman kynsiin joutunut ihminen saada kokemusta yritellessään tulkita "kuninkaansa unia" ja tulevaisuuden näkyjä.

Sillä tässä esitetty kuningas on tavallaan muuttuva käsite. Ihmiskunnan todellinen kuningas on Kristus-Isä, mikä kosmillis-henkisessä merkityksessä on maailmankaikkeuden takainen kaikkiallinen Logos. Mutta hän esiintyy erilaisissa etapeissa riippuen historian kulusta ja siihen liittyvästä ihmiskunnan iästä. Vanhan Liiton aikana "Jumala oli tuomari", syysuhteen laki, oikeus, joka mittasi jokaiselle oikeuden vaa-alla. Ja vaikka sama laki vaikuttaa jatkuvasti, niin siihen ei tyhjenny jumaluuden olemus. Jeesuksen kautta tapahtuneessa Logos-vuodatuksessa ilmeni Jumala rakkautena, niin että muutamien kansojen enkeliruhtinaatkin omaksuivat hänen esittämänsä korkeamman moraalin. Näin ollen, jos edellämäinnittua kuningasta aikaisemmin edustivat Vanhan Liiton korkeamman moraalin läpätunkemat kansojen enkeliruhtinaat, nousi kuninkuus Jeesuksen jälkeen ylempään potenssiin. "Kuninkaiden unien" tulkitseminenkin siirtyi siis lähemmäksi elämän todellista Kuningasta, Kristusta, joka "uneksii" ja "näkee näkyjä" maanpäällä ilmenevästä taivasten valtakunnasta.

Kuninkuuskäsite syveni edelleen Pekka Ervastian kautta tapahtuneessa Logos-vuodatuksessa. Kuninkuus muodostui voittavaksi, tahdossa ja teoissa tapahtuvaksi ihmiskunnan ylösnousemiseksi. Ja ylösnouseminenkin on asteettaista. Ensinnäkin se on tapah-

tunut, kuten sanoimme, kosmillis-henkisenä Logosvuodatuksena. Mutta koska on kysymys "Logoksen unien" käytännöllistymisestä, niin se merkitsee myös, kuten Daniel sanoo, että "monet maassa makaavista heräjävät". "Ja näky ja profeetat sinetillä vahvistetaan". Tämä tapahtuu, "kun säädetty tuomio vuodatetaan hävittäjän ylitse". "Säädetty tuomio" on tapahtunut alkaneessa tuomiokaudessa, kuten ennen olemme esittäneet. Sota ja väkivalta on tuomittu asteettaisesti poistumaan maapallolta, yksinpä "pyhä sotakin", totuuden ja oikeuden puolesta taisteleva. Tilalle on tullut tahdossa voittamisen tie, siis käytännöllisen veljeyselämän toteutumisvaihe. Näin ollen on "maassa makaavien" herättävä kahdessakin merkityksessä. Ensiksikin siten, että niiden ihmisten, joilla on entisistä elämästä kokemusta Jeesuksen evankeliumin hengestä, on jälleensynnyttävä sitä evankeliumia toteuttamaan. Toiseksi on "maassa makaavien" eli maakeskeisessä väkivaltaisuudessa elävien ihmisten herättävä uuteen elämäntähtäykseen voidakseen hengittää eetteröityvää maapallon atmosfääriä. Muussa tapauksessa tulee siirtyminen toiseen taivaankappaleeseen, kuten P. E. huomauttaa. — Jotta alkaneen käännekohtan voima pääsisi purkautumaan mahdollisimman tehokkaasti, on kaikki kanavat avattava. Ennen vain "monet tutkivat pyhiä kirjoja ja ymmärrys lisääntyi", mutta nyt on tullut niiden avaamisen aika, ja "profeetat vahvistetaan sinetillä". Että näin on todella tapahtunut, siitä saamme vakaumuksen tutustumalla Pekka Ervastian ja J. R. Hannulan kirjalliseen tuotantoon.

Huomaamme edellisestä, miten historia jatkuvasti toistuu. Samat asiat,mitkä esiintyvät Danielin päivinä, ovat meidän päivinämmeikin totuudenetsijän koettavissa.

Niinpä Danielin unet ja näyt jakaantuvat kahtia. Hän tulkitsti sellaista, mitä tapahtui jo hänen eläessään. Mutta sen lisäksi hän näki unia tulevaisuudesta. Ne olivat hänen ”päänsä näkyjä”, kuten hän itse sanoo. Mutta jos tarkemmin ajattelemme, niin nämä omatkin näyt olivat todellisuudessa korkeampien voimien ajatuksia, jotka hänelle esiintyivät näkyinä. Nekin olivat siis ”kuninkaitten unia”.

Nyt elämme historiallisesti siinä ajan kohdassa, mistä Danielin unet ja näyt olivat symboleja. Mutta jälleen ovat ”kaikkien aikojen Danielit” samassa tilanteessa kuin kuvaamamme historiallinen Danielkin. Totuudenetsijä joutuu meidänkin päivinämme tulkitsemaan ihmisille sellaista, mitä parhaillaan tapahtuu, siis esimerkiksi Suomen kansallishaltian unelmia. Näistähän olemme tietoisia syystä, että keskuudessaamme on elänyt ihmisiä, joilla on ollut tietoa enkeliruhtinaamme unelmista. Niistä puhui Pekka Ervast varsin selvästi.

Mutta samalla hän puhui paljon valtavimmistakin asioista, jotka ulottuvat aurinkokuntamme rajojen ulkopuolelle ja samalla koskevat koko ihmiskunnan tulevaisuutta. Nämä ovat niitä tulevaisuuden näkyjä, joita jokaisen totuudenetsijän on pohdittava. Ensin nämä asiat on tehtävä selväksi itselle, mutta se ei riitä. Ihminen ei elä itseään varten. Jokaisen ihmisen on nämä kysymykset saatava sel-

viksi. Sentähden työn tulee jatkua, joten "Suuren Kuninkaan unia" on pohdittava yhä uudelleen, koska aina on niitä, jotka eivät ole niistä kuulleet.

— — —

Edellä esitetyn johdosta voimme aivan loogillisesti ymmärtää, että kuvaamiamme kokemuksia voi jokainen totuudenetsijä kokea elämiensä aikana. Elämähän on koulua, ja ihmiset ovat sangen erilaisia. Yksi kokee yhtä, toinen toista ja vähitellen kokemukset kutakin viisastuttavat.

Mutta kerran tulee jokaiselle sellainenkin ruumistuma, jossa on tehtävä tili menneistä kokemuksista ja tilinpäätöksen jälkeen aloitettava jotain uutta. Tällainen elämä muodostuu aivan kuin menneisyyden tiivistymäksi. Verrattain lyhyenä aikana kerrataan menneisyyden kokemukset. Ne vyöryvät kysymyksessä olevan persoonallisuuden läpi hyvinkin aktiivisina elämyksinä. — Kunnes tulee aivan kuin piste. Menneisyys on kuitattu ja nyt on aloitettava uutta.

Mutta koska todella uutta tähän ihmiskuntaan eivät ole tuoneet muut kuin ihmiskunnan korkeat henkiset johtajat ja kosmokraattorit, niin jokainen työntekijä joutuu paitsi toteuttamaan — käyttääksemme edellä esitettyä kuvakieltä — myöskin tulkitsemaan kuninkaitten unia. Ja siinäkin tapahtuu ker-
tausta siten, että asiat vähitellen syvenevät.

— — —

Edellisen jatkoksi on lisättävä, että niinkuin ihmisenkin kokemusten päätekohtaksi tulee tilinteon päivä, jonka jälkeen alkaa uusi työkausi, sama sääntö pitää paikkansa koko ihmiskuntaan nähden.

Sillekin on tullut tilinteon kausi, jota nimitetään tuomiokaudeksi. Vaikka tuomiokauden voimmekin sanoa alkaneeksi vasta meidän ajallamme tapahtuneessa kosmillis-henkisessä vuodatuksessa, niin aikojen tiivistymän saatamme nähdä jo Buddhan päivistä alkaen. Kolmannessa juurirodussa tapahtuneen järjenpoikien ruumistumisen tulokset tulivat viedyiksi voittoon Buddhan elämäntyössä. Neljännessä juurirodussa tapahtunut viisauususkonnon ja Valkoisen Looshin perustaminen sekä näistä johtuva Kristusvoiman virtaus saavutti kukkansa Jeesuksen elämäntyössä ja hänen kauttaan tulleessa vuodatuksessa. Näiden tapahtumien kautta tulivat ihmiskunnan kokemukset kerratuiksi ja myöskin voitetuiksi. Kunnes lopullinen voitto saavutettiin Pekka Ervas-tin elämäntyössä ja hänen kauttaan tapahtuneessa Logosvuodatuksessa. Alkoi tuomiokausi koko ihmiskunnalle, joten sen on tehtävä tili entisestä elämäntyöstään ja aloitettava uusi sivistys.

Tällainen, koko ihmiskuntaa koskeva tapahtuma asettaa luonnollisesti velvoituksia jokaiselle ihmiselle. Jos tahdomme seurata kehittyvän elämän mukana, on jokaisen tehtävä tili omasta menneisyydestään. Siis siitä, miten on käyttänyt järkensä, tunteensa ja tahtoperäisten tekojensa voimaa, koska nämä vastaavat kolmea yleismaailmallista kosmillis-henkistä voittoa. Jokaisella on, kuten sanoimme, takanaan menneitten kokemuksien sarja, joka odottaa tiivistyvää purkautumistaan. Jotta siis voisimme tehdä niistä tilin, on jälleen aloitettava aivan kuin alusta ja otettava oikea asenne Jumalaan. Sen jälkeen al-

kaa varsinainen totuudenetsintä sanan henkisessä merkityksessä: Miisaelin, Asarjan ja Hananjan kasvattaminen eli kysyminen, luottamus Jumalaan ja henkisessä työssä tarvittavien kykyjen kasvattaminen. Jos tämä työ on todellista ja vakavaa, alkaa menneisyyden karma purkautua, ja uudet tehtävät odottavat tekijäänsä.

III

VARJON JA VALON MAAILMA.

Ihmiskehitys kulkee, kuten teosofia opettaa, niin sanotussa kolminaismaailmassa. Ensimmäinen näistä on kaikille tuttu näkyväinen maailma. Mutta kuolemanjälkeinen elämä kuluu näkymättömässä maailmassa, missä tapahtuu vainajan persoonallisuuden purkautuminen. Ensin on alempi purgatorio helveteineen, kiirastulineen ja kärsimyksineen, tämän jälkeen taivaselämä täyttyvine toiveineen. Lopulta avautuu korkeamman minuuden elämä, jolloin vanha persoonallisuus häviää ja uusi, jälleensyntymään pyrkivä minuus syntyy.

On muistettava että, vaikka minuuden painopiste siirtyykin jaksoittain eri elämän tasoille, nämä tasot eivät ole toisistaan erillään ajassa eikä paikassa. Elämme nyt jo kaikilla tasoilla samanaikaisesti. Näkymätön maailma on meissä sisäisesti ajatus-, tunne- ja tahtovoimina, joten olemme todellisuudessa myöskin näiden toisten maailmojen kansalaisia. Tästä johtuen erotetaankin erilaisia tajunnan tiloja, joista

varsinkin kolme: päivä-, uni- ja sisätajunta ovat keskeisiä. Kaksi viimeainittua ovat päivätajunnan kynnyksen alapuolella, ja ovat ne keskinkertaisessa ihmisessä vielä melko viljelemättömiä alueita. Ne ovat kuin varastohuoneita, joissa saattaa olla vähän kultaa ja timanttejakin, mutta kaikki nämä ovat arvottoman romun joukossa, hirmuisessa epäjärjestyksessä.

Edellä esitetyn nojalla voimme sanoa, että päivätajunta on analogiasuhteessa näkyväiseen maailmaan, unitajunta kiirastuli- ja taivaselämään sekä sisätajunta vastaavasti korkeamman minuuden auringomaailmaan. Viimeainittu onkin päivätajunnan piiristä kaikkein kauimpana samoin, kuin korkeamman minuutemme äänikin on meissä heikoin. Toiselta puolen vaikuttaa viimeainittu kuitenkin ruumiin viisautena, jota vastaan päivätajunta saattaa tehdä suuriakin virheitä, esimerkiksi ylensyömisessä ja -juomisessa. Ruumis tietää virheen ja paisee vastalauseensa näin opettaen päivätajuntaa, jolla on ruumiin fysiologiseen toimintaan pienin vaikutusvalta. Tämän nojalla käy ymmärrettäväksi että, vaikka päivätajunta on lähinnä persoonallista minää, se on samalla kauimpana fyysillisestä ruumiista. Sisätajunta on päinvastoin kauimpana minuudesta, mutta lähinnä ruumista. Unitajunta on siinä välillä, puoliksi kumpaakin riippuen kunkin yksilön kehitysvaiheesta.

Kyky, mikä tekee elämän tajuisen jatkumisen mahdolliseksi, on muisti. Mutta sitäkin on havaittu olevan eri asteista. Päivätajunnassa muistamme lä-

heiset tapahtumat helposti, kun taas menneet tapaukset häipyvät vähitellen hämärään. Mesmeristen kokeilujen yhteydessä on kuitenkin todettu, että transsiin vaivutettu ihminen muistaa elämänsä pienimmätkin yksityiskohdat. Ne ovat siis säilyneet jossain alitajunnan sopukassa siitä huolimatta, että ovat päivätajunnasta hävinneet. Kuitenkin on meillä vieläkin syvempi muisti, nimittäin luonne, taipumukset ja kyvyt. Nämä ovat suurimmaksi osaksi muistoa menneistä ruumistuksista, siis suoranaista jälleensyntymismuistoa.

Tämä ehkä valaisee ihmisen suhdetta elettyyn kolminaismaailmaan. Päivätajunnassa elämme tässä näkyväisessä maailmassa ja saamme siinä jotain aikaan. Rakennamme kaupunkeja, muodostamme valtakuntia, luomme kulttuureita. »Aineen hitaus» säilyttää nämä kaikki. Vaikka on sanottu, että »kaikki virtaa», niin kuitenkin aikaansaannoksemme säilyvät aikansa. Muistin karkein muoto näkyy tässä »hitaudessa».

Ja kuitenkin »kaikki virtaa». Yksityisen ihmisen elämäntyö saattaa hävitä muutamassa vuodessa hänen kuolemansa jälkeen. Vuosisatojen kuluttua häviävät kansat, ja vielä pitempien aikojen kuluttua painuvat mantereet meren syvyyteen. Päivätajuisen ihmiskunnan elämäntyö häviää tämän karkean »muistin» häviämisen yhteydessä.

Mutta kuolemanjälkeinen elämä on yhdeltä puolen samaa, mitä ihminen kokee joka yö nukkuissaan: hän kertoo päivän tapahtumia. Kuoleman jälkeen hän kertoo yksityiskohdittain menneen elämänsä

kokemuksia, siis muistaa kaiken eletyn. Ja se »yö» on pitkä verrattuna elettyyn elämään. Astraalismenttaalinen maailma säilyttää siis muistissaan eletyn maanpäällisen elämän, pahan ja hyvän. Ja vaikka se maailmana saattaa olla epäjärjestyksen ja sekamelskan maailma, jossa ajatukset risteilevät ja himot kuohuvat, on se kuitenkin voimien maailma, jonka vaikutukset lakkaamatta pyrkivät toteutumaan näkyväisessä ja jonka yli *nykyisen* ihmiskunnan päivätajunnalla ei ole suurtakaan valtaa. On helppoa hajoittaa rakennuksia ja ruhjoa valtakuntia, koska nämä ovat päivätajunnan piirissä, mutta näkymätöntä maailmaa voidaan muuttaa vain sikäli, mikäli ihmiset oppivat sielunsa myrskyjä hillitsemään. Saman taidon avulla voi yksityinenkin ihminen muuttaa unielämänsä. — On sanottukin, että ihmiskunta yleensä toimii niiden inspiratioiden mukaan, jotka tulevat helvetistä, kiirastulesta ja persoonallisesta taivaasta.

Jos ajattelemme menevämme vielä askeleen syvemmälle, tulemme — jos tällaista nimitystä käytämme — aivan kuin maapallon sisätajunnan piiriin. Siihen kuuluu varsinainen luonnon muisti, mikä säilyttää sekä yksityisen ihmisen että planeetan historian kuvaukset. Siis myöskin kansojen ja rotujen luonteet, tavat, taipumukset... kaikki ovat tallella jälleensyntymisien pyörässä. Eikä siinä ole ainoastaan hyviä, kauniita, kehittäviä asioita ja tapahtumia, vaan myöskin kaikkea rumaa. Julma näytelmä! Ei liene maapallon syy, että se kantaa muistissaan kaiken raakuuden, julmuuden, veriset sotien muis-

tot, onnettomien ihmisten kidutukset ja elävältä polttamiset... Näillä kaikilla ihmiskunta on saastuttanut planeetan sisäisen tajunnan maailmaa, niin että se on kuin Kalevalan pimeä Pohjola, hiisien ja peikkojen tyyssija. Mutta koska ihmiskunnan alempi luonne on juuri tätä kaikkea, sillä on tällaisia ominaisuuksia ja taipumuksia, ei tämä tajunnan piiri voi puhdistua, ennenkuin ihmiskunnan luonne muuttuu.

— — —

Edellisissä luvuissa käsittelimme Danielinkirjaa jo kahdelta näkökulmalta. Ensiksi liikuimme aivan kuin päivätajunnan maailmassa sikäli, että etsimme esitetyistä näyistä historiallista kantavuutta. Huomasimme, miten Danielin kuvaukset keskittyivät määrättyyn aikakauteen, Kalojen ja Vesimiehen suurkuukausiin ja miten ne ratkaisevasti huipistuvat parhaillaan eletävään aikaan. — Toisessa luvussa liikuimme aivan kuin unitajunnan mailla. Tarkastelimme yksityisen vaeltajan elämänjuoksua jälleensyntymisen taustaa vastaan, hänen tappioitaan ja voittojaan. Elämähän on suureksi osaksi unta jo siitäkin syystä, että kuolemanjälkeinen elämä on suhteettoman pitkä maanpäälliseen verrattuna. Mutta varsinaiseksi uneksi tekee sen kuitenkin se, ettei ihminen tiedä elämänsä tarkoitusta. Hän on kuin henkisesti nukuksissa. Ja vaikka kuvailemamme ihmistyyppi onkin jo vähän perillä tehtävästään, ei hänellä silti tarvitse olla kokemusperäistä okkultista tietoa. Hänen tietonsa voi olla intuitiivista, mutta silti vakavaa ja ehdotonta var-

muutta. Kuitenkin siinä on vielä unen leima. Hän uskoo Jumalaan ja yrittää seurata Mestarien opetuksia puhuen ja valaisten niillä kanssaihmissiään. Mutta kuitenkin kaikella on unen luonne, kunnes opetukset kantavat riittävän hedelmän hänessä itsessään.

Kummassakin tapauksessa keskittyy elämän todellisuus tähän näkyväiseen maailmaan. Järjellämme voimme ymmärtää elämän ilmiöitä, pohtia ja sulatella niitä. Mutta tämä ei riitä. Ajatuksellinen selvyys on välttämätön aiheuttaakseen ottamaan toisen askeleen, mikä on rakkaudessa palveleminen, ihmiskunnan pimeyden hälventäminen. Sekin on työtä näkyväisessä maailmassa ja voi olla aluksi pakotettua velvollisuuden täyttämistä, kunnes se muuttuu luonteeksi saaden jatkuvasti voimaa sisäisen tajunnan maailmasta.

Seuraavassa yritämme tarkastella tuota sisäisen tajunnan maailmaa, siis niitä alkuvoimia, joista edellisissä luvuissa esitetyt tapahtumat juontuvat. Joudumme laskeutumaan jälleen kuin askeleen syvemmälle, maailmaan, jota muutamat okkultistit ovat nimittäneet maapallon yöruumiiksi, koska se meidän kannaltamme on lähinnä yöhön verrattavissa. Käytämme jälleen Danielin symboliikkaa runkonamme.

Maapallon kehitys kulkee, kuten teosofia opettaa ja varsinkin Pekka Ervastin opetuksissa selvimmin esitetään, seitsemän luomispäivän kautta. Elämme parhaillaan neljännessä, joten kolme luomispäivää kuuluu maapallon menneisyyteen. Niitä nimitetään

usein planeetan jälleensyntymiksi, koska niiden esiintyminen todellisuudessa on saman planeetan asteettaista aineeseen laskeutumista. Edelliset luomispäivät ovat olleet sekä aineellisesti että tajunnallisesti toisenlaisissa tiloissa, ja vasta nykyinen neljäs luomispäivä esiintyy kemiallis-fyysillisellä tasolla.

Jokainen luomispäivä on kasvattanut oman ihmiskuntansa. Pekka Ervastian käyttämällä nimillä sanotaan ensimmäisen luomispäivän eli Saturnuskauden ihmiskuntaa Pimeyden Ruhtinaiksi. Toisen luomispäivän eli Aurinkokauden ihmiskuntaa nimitetään Valon Herroiksi ja kolmannen eli Kuukauden vastaavasti Vahvuuden Kallioiksi.

Edellämainitut nimitykset kuuluvat sille ihmiskunnan osalle, joka saavutti luomispäivän edellyttämän kehityksen kohteen. Kaikki eivät sitä saavuttaneet, joten osa jäi aivan kuin laiskanläksylle. Heitä nimitetään vastaavasti: ensimmäisen luomispäivän laiskanläksyläisiä Saatanoiksi, toisen Ahrimaaneiksi ja kolmannen Lusifereiksi.

Nykyisen luomispäivän eli Maakauden onnistunutta ihmiskuntaa nimittää P. E. Mestarien ihmiskunnaksi.

Kolme edellistä luomispäivää ovat jaksoissa laskeutuneet aineellistumistaan kohti, ja tulevat kolme: Jupiter-, Venus- ja Vulkanuskaudet kulkevat vastaavasti kohti henkeväitymistään. Näin ollen tämä Maakausi on käännekohta ja syvimmällä aineessa. Aineen kitka on suurin Maakaudessa, joten sen antama opetus on täydellisin ja syvin.

Planeetan aineellisesta tilasta johtui, etteivät edellisten luomispäivien antamat kokemukset vastanneet parhaimmillaankaan Maakauden suomia kokemuksia mitä syvyyteen tulee. Siksi nuo edelliset ihmiskunnat saivatkin suorittaa jatkokouluutusta varsinkin Maakauden varhaisimpina kausina. Samalla he auttoivat lapsenkengissä kulkevaa ihmiskuntaa eteenpäin. Heidän joukossaan kouliintuivat myöskin edellämainitut takapajulle jääneet joukot.

Edellä esitetyn nojalla käynee käsitettäväksi, ettei ihmiskunnan sisäinen tajunta ole imenyt itseensä ainoastaan edellisten ihmiskuntien auttavia ja rakentavia voimia, vaan myöskin vaikutteita Saatanoilta, Ahrimaaneilta ja Lusifereilta. Osaksi ihmiskunnan itsensä, osaksi edellämainittujen voimaolentojen vaikutuksesta on maapallon sisäinen yöruumis aivan kuin myrkyttynyt ja kaipaa pelastusta. Kuten edellä sanoimme, se on kuin pimeä Pohjola, jossa ei ole ainoastaan ihana Pohjan impi, vaan myös hävittävien ja aineellisuuteen vetävien voimien ahjo.

Totuudenetsijäin kokemus vahvistaa sen okkultisen opetuksen, että vanha karma alkaa purkautua, kun ihminen astuu henkiselle polulle. Kysymyksessä oleva reaktio vaikuttaa samalla seuraavasti: Ihmisen piilotajunta on kuin vesiallas, jossa epäpuhdas sakka on laskeutunut pohjaan, joten pinta näyttää kirkkaalta. Mutta kun ihminen alkaa penkoa persoonallisuutensa pimeimpiä muistikomeroita, alkaa sisäinen myllerrys, jolloin altaan vesi käy sameaksi, koska sakka nousee pinnalle. Kaikki mitä on päivätajunalta piilossa, nousee vähitellen näkyviin, joten ih-

minen saattaa kauhistua omaa huonouttaan nähdes-
sään tulleen entistä huonommaksi. Tämä on vält-
tämätön luonnon järjestämä reaktio, jotta ihminen
saisi kiinni omista heikkouksistaan. Ne nousevat pin-
nalle voitettaviksi. Siksi ei henkistä polkua olekaan
syyttä nimitetty puhdistuksen tieksi.

Ymmärtäessämme ihmistä ymmärrämme myöskin
ihmiskuntaa. Kun edellisessä luvussa kuvasimme
ihmisyksilössä tapahtuvaa menneisyyden kertailua,
huomautimme samalla niistä Pyhän Hengen ja Po-
jan vuodatuksista, jotka esiintyivät kolmannessa ja
neljännessä juurirodussa. Niiden vaikutuksesta ih-
miskunta joutui varsinaiseen kokemuksen kouluun.
Järjen Poikien esiintyminen eli ns. toinen luominen
teki mahdolliseksi totuuden etsimisen. Miisael, kysy-
jäominaisuus, voi ilmetä vain järjellisellä olennolla.
Niinikään vasta järjellinen olento voi tehdä koke-
muksistaan oikeita johtopäätöksiä. — Samoin vii-
saususkonnossa annettu jumalallinen ilmoitus —
Pojan vuodatus — teki mahdolliseksi Asarjaominais-
uuden kehittymisen. Sehän oli »Herra on auttava»
eli luottamus Jumalaan. Näiden auttavien voimien
avulla ihmiskunta onkin kulkenut kokemusten kou-
lussa, langennut ja voittanut, oppinut, mitä on op-
pinut. Kunnes kummankin voimavuodatuksen tulok-
set saavuttivat huippukohtansa ja avautuivat kuk-
kaansa Buddhassa ja Jeesuksessa. Buddha osasi jo to-
della kysyä. Ei hänen tarvinnut nähdä kuin sairas,
vanhus ja kuollut ihminen, niin hänessä heräsi vas-
tustamaton totuuden jano. Hän pakeni metsään, ja
siellä hän lyhyessä ajassa kertasi kaikki entiset to-

tuudenetsimistavat; asketismin, paaston... Sitten Buddha istui Bodhipuun juurelle päättäen, ettei ennen nouse kuin totuus valkenee. Ja se valkeni järjen valona. — Jeesuksessa saavutti Jumalaan luottamus täyttymyksensä, niin ettei hän koskaan tehnyt muuta kuin, mitä Isä tahtoi. Luottamus oli täydellinen. Hän osasi sanoa: minä ja Isä olemme yhtä.

Buddhan ja Jeesuksen kautta tapahtuneet Logosvuodatuksiset olivat luonnollisesti välttämättömyyden vaatimat. Ihmiskunta oli saapunut kohtaan, jolloin sen oli tehtävä tili menneisyydestään, jotta ratkaisevasti uutta voitaisiin alkaa. Vuosimiljoonien aikana vallalla ollut elämänkäsitys oli kulunut ja vanhentunut. Väkivalta, sota, julmuus... oli vaihdettava ihmisyyteen. Alkoi siis tilinteko, menneisyyden kertaus. Se alkoi varsinaisesti Kalojen suurkuukauden alussa, vaikka Buddha esiintyikin Oinaan suurkuukauden lopulla, ylimenokaudessa. Oli siis suoritettava kertaus verrattain lyhyessä ajassa verrattuna ihmiskunnan pitkään ikään.

Rinnastaessamme ihmistä ja ihmiskuntaa toisiinsa voimme sanoa, että kertauksen alkaessa alkoi pohjautua kohota pinnalle maailman kansojen sisäisen tajunnan maailmasta. Sen oli pakko nousta pinnalle voitettavaksi. Totuutta etsiessään ovat ihmiset useimmiten omaksuneet totuuden vastakohdan: valheen, petoksen, vääryyden... Jumalaan luottaminen on useimmiten kääntynyt vastakohdakseen: luottamukseksi pahaan, itsekkyyteen, omaan voimaan, väkivaltaan... Mainitunlaisessa asennoitumisessa heijastuvat lusiferien, ahrimanien ja saatanoitten

inspiratiot, joihin lankeamalla ja joita toteuttamalla maapallon yöruumis on tullut myrkytetyksi. — Tämä kaikki on pyrkinyt pinnalle voitettavaksi. Ne ovat todella petoeläimiin varrattavia voimia.

— — —

Elämässä vallitsee polariteettilaki, kaksinapaisuus, passiivinen ja aktiivinen tila vastakkain. Niinpä kemiassa erotetaan happo ja emäs. Esiintyy negatiivista ja positiivista sähköä. Kasvi-, eläin- ja ihmiskunnassa vaikuttaa kaksi sukupuolta. On valo ja sen vastakohta, pimeys. Emme osaa ajatella voimia ilman niiden vastakohtia. — Eetillisessä merkityksessä voidaan erottaa hyvä ja paha, rakkaus ja viha, totuus ja valhe... Kaksinaisuus on itsessään todellisuus, vaikka se ei sisälläkään koko totuutta. Ajatus, jonka mukaan maailmankaikkeus on dualistinen, perustuu erehdykseen. On ajateltu, että maailmaa hallitsee kaksi mahtia: Jumala ja Perkele, kuten kristikunta uskoo. Mutta jos tutkimme edellä esittämiämme ilmiöitä, huomaamme, että voimat esiintyvät kaksipoolisina sitä varten, että ne synnyttäisivät kolmannen. Hapon ja emäksen yhteistyön tuloksena on neutraalinen suola. Sähköisten latauksien tasaantuminen synnyttää voiman. Sukupuolierovaisuuden tuloksena on lapsi, joka vanhempiinsa nähden on alussa neutraali, sukupuoleton. Valo ei tulisi käsitettäväksi ilman pimeyttä, eikä pimeys ilmaisisi itseään ilman valoa. Mutta kummankin yhteistuloksena paljastuu totuus niistä kappaleista, joihin valo vaikuttaa ja jotka tulevat havaittaviksi syntyneiden varjojen johdosta. Samoin totuuden ja valheen, hy-

vän ja pahan, rakkauden ja vihan rinnakkaisilmiöitä tutkimalla selviää, miten elämä itse tahtoo meidän elävän; paljastuu ihmisyyden arvoitus. Hyvä ja paha ovat olemassa siksi, että meistä tulisi ihmisiä jotka ymmärrämme pahan, mutta oppisimme siitä luopumalla herättämään itsessämme ihmisyyden.

Vastakkaisuuksia ajatellessamme on selvää, että jos toinen voimista herää, herättää se samalla toisenkin. Näiden välille muodostuu elämän silta, jossa tapahtuu toiminta. Toiminnan tuloksena elämän tahto toteutuu. Jos ihminen alkaa etsiä totuutta, ei hän voi välttää, että hänessä oleva valhe nostaa päätään. Jos hän suuntautuu toteuttamaan Kristusrakkautta, nousevat viha ja paha tahto hänen sielunsa yötajunnan pimennoista. Ja koska ihminen on suuren maailman pienoiskuva, voidaan tämän nojalla ymmärtää planeettaamme ja ihmiskuntaa koskevia kysymyksiä. Katsokaamme!

Maailmassa on aina matalikolle ajautuneita henkiä järjestöjä, kirkkoja, jotka alkuaan ovat olleet henkisen tiedon ja valon lipunkantajia. Mutta henkinen laiskuus, vallan ja kunnian pyyde ovat riistäneet näiltä alkuperäisen viisauden ja totuuden tiedon. Sisäisten myrskyjen ja eripuraisuuksien jälkeen on näiden piirien sisälle tullut näennäinen rauha ja hiljaisuus, mikä muistuttaa unta ellei juuri kuoleman rauhaa. Näistä on tullut homehtuneita leilejä, joiden viini on hapanta ja pilaantunutta. Pinnalta näyttää kaikki kirkkaalta ja selkeältä, mut-

ta todellisuudessa loka ja sakka ovat vain laskeutuneet pohjaan.

Silloin tulee maailmaan valoa ylhäältä päin. Valkoisten voimien taholta lähetetään jonkun lähettälään kautta rakkauden ja hyvän tahdon sanoma. Käännyttään kuin kosintamielessä maailman pimeiden voimien puoleen, aivan kuin kalevalaiset kosiskelivat pimeätä Pohjolaa ja sen kaunista imeä. Silälä kaiken pimeyden takanakin on Jumala kätkettyinä. Jokaisessa kirkkojen pimentämässä ihmisessä piilee Kristus. Kaikki kaipaavat lunastusta. Sentähden voidaan sanoa, että ylhäältäpäin tulee kuin lemmenvoima kosintatarkoituksessa noita nukkuvia herätelläkseen.

Mutta tämä synnyttää polariteetin: vihan ja pahan tahdon. Nukkuvien ja mätänevien järjestöjen ja kirkkojen piirissä alkaa sisäinen kuohunta. Leilissä olevan »nesteen» kirkkaus samenee, viha ja paha tahto heräävät. Nämä suuntautuvat himon voimalla rakkauden ja hyvän tahdon voimia vastaan. Ensin herää kunnianhimo esim. tähän tapaan: mutta meil-lehän tulee kunnia siitä, että olemme kantaneet uskonnon lippua korkealla; mehän olemme saaneet ihmiset lukemaan ja luopumaan taikauskoistaan, olemme tehneet suurta valistustyötä; ilman jalkapuita ja häpeäpaaluja olisi kaikki ollut toivotonta; ilman polttorovioita olisi noituus vallannut maailman. Sitten puhkeaa vallanhimo: meillä pitää olla valta, sitähän todistaa se, että kokonaiset valtakunnat ovat tunnustautuneet kristillisten kirkkojen tukijoiksi; miljoonat ja taas miljoonat ihmiset tunnustavat

kirkkojen vallan ja mahdin; meillä on taivasten valtakunnan avaimet, nehän ovat kulkeutuneet perintönä Pietarilta; me pidämme kiinni perintöoikeuk-sistamme. — Himon voimalla nousee viha ja paha tahto syntynyttä henkistä valistusta vastaan: häpeälliset juorut, oikeudenkäynnit »Jumalanpilkkaajia» ja »salaisuuksien paljastajia» vastaan sekä lopuksi väkivaltaiset keinot, mikäli yhteiskunnalliset lait sallivat.

Tämän tapaista on elämän meno. Ei voida välttää että, jos ihminen alkaa pyrkiä henkiseen elämään, hän saa valoa ylhäältä, mikä aiheuttaa sisäisen kuohumisen. Samoin jos maailma saa valoa ylhäältä edellä esittämällämme tavalla, alkaa madaltuneissa järjestöissä sisäinen kuohumistila, mikä johtaa näitä puhdistuksen kiirastuleen. Kosinnan tuloksena aina joku yksityinen ihminen herää vastaten kosintaan. Hänessäkin herää lemmenvoima ylöspäin, mikä lopulta voi muuttua ja sublimoitua rakkaudeksi. — Viha ja paha tahto muodostuvat vastaaviksi teoiksi. Nämä taas sitovat asianomaisen karmallisesti henki-siin järjestöihin, joten heidän on joskus hyvitetävä tekemänsä erehdykset. Karmasta muodostuu piiska, joka ajaa ihmistä henkiselle polulle kärsimysten ja nöyryytysten kautta. Himo on voitettava. Viha ja paha tahto ovat kärsimyksen tulella kulutettavat.

Danielin näyssä puhutaan, kuten edellä esitimme, neljästä pedosta, jotka nousivat tuulen kuohutta-masta suuresta merestä. Ensimmäinen oli jalopeu-ran näköinen, ihmisen sydämellä ja kotkansiivillä

varustettu olento. viimemainitut reväistiin siltä pois. — Toinen peto oli karhun näköinen ja sillä oli kolme kylkiluuta suussaan. Se makasi kyljellään. — Kolmas oli pantterin kaltainen, nelipäinen ja linnunsiipinen olento. Sille annettiin valta. — Neljäntenä nousi tuo hirmuinen, rautahampainen peto, jolle ei löytynyt vastaavaisuutta eläinkunnassakaan. Tarkastelkaamme aluksi kolmea ensin noussutta.

Ennen olemme esittäneet ko. suuren meren tarkoittaneen määrättyä aikakautta, nimenomaan Kalojen ja Vesimiehen suurkuukausia. Katselimme elämän ilmiöitä silloin ulkoapäin. Mutta nyt kysymme: mistä johtui, että pedot nousivat tuona ajanjaksona? Ja mistä nämä nousivat?

Olemme puhuneet planeettamme sisätajunnasta, yöruumiista ja huomasimme sen olevan ihmiskunnankin menneisyyden varaston. Siihen on kätkettyinä edellistenkin luomispäivien voimailmennykset: saatanoiden, ahrimaanien ja lusifeerien pahuus, ja näitä kuuntelemalla ihmiskunta on vahvistanut, saastuttanut ja turmellut viatonta Tellusplaneettaa. Tämä on se todellinen suuri meri, jonka syvänteissä asustaa petomaisuus, julmuus, taikausko, väkivalta. . Vaikka se toiselta puolen on jokaisen ihmisyksilön oma alitajunnan maailma, muodostuu näiden yhteistuloksena näkymätön todellisuus, koska maapallon johtavan enkelin persoonallisuus ylläpitää kiusausten ja kärsimysten koulua. Pahuus viihtyy hänen mustan inspirationsa siipien suojaissa.

Mutta kuten sanoimme, ihmiskunta ja samalla koko maapallo saapui tilinteon aikoihin. Hengenmaail-

moista heitettiin valoa ihmisten sieluihin edellämainittujen Logosvuodatusten muodossa. IHMISYYDEN VAATIMUS astui asteettain tuohon sisäisen meren syvyyteen aiheuttaen edellämainitun myllerryksen. Siellä vaikuttava petomaisuus alkoi nousta pinnalle. Yhdeltä puolen se merkitsi pahuuden valtaantäpääsyä näkyväisessä maailmassa, mutta todellisuudessa se kuitenkin oli sisäisen tajunnan puhdistusta. Pedot jotka ennen vaikuttivat näkymättömissä, saivat näkyväisen muodon. Ihmiskunnalle tuli tilaisuus voittaa mennyttä karmaansa.

On merkille pantavaa, että kolmessa ensin nousseessa pedossa esiintyy sekä Logoksen että ihmisen nurinkäännetty kuva. Logoksen kolminaisuus: Isä, Poika ja Pyhä Henki eli Tahto, Rakkaus ja Järki, jotka ihmisessä esiintyvät muodoissa järki, tunne ja tahto, esiintyvät mainittujen petojen hahmoissa lusiiferien, ahrimaanien ja saatanoiden värittäminä. Samalla niissä esiintyy edellämainittu kaksinaisuus siten, että esimerkiksi ensimmäistä petoa edustava kirkollinen pappisvalta imi inspirationsa saatanoilta ja ahrimaaneilta, mutta hylkäsi lusiferin. Makaavaa karhua edustava materialististieteellinen valistus suosi ahrimaanien ja lusiferien vaikutusta, mutta ei välittänyt erikoisesti saatanoista, koska se ei pyrkinyt valtaan. Sille ovat ominaisia materialismi, sokea aineusko, mikä on kotoisin ahrimaaneilta, sekä lusiferinen henki: kaavoittuminen, dogmit, teoriat ja lisäksi sukupuolivoimien palvonta. — Pantteria edustava poliittinen oveluus otti voimansa vastaavasti lusifereilta ja saatanoilta. Varsinkin puoluepoliittinen

maailmanparannuspuuha sisällyttää itseensä valmiiksi kaavoitetut teorit, erinimiset »ismit», joita hedelmöittää tyhjä aateskelu, elämän henkisistä laeista välinpitämätön puoluedogmatismi. Siihen liittyy saatanoilta peritty vallanhimo, väkivallan ihanominen ja »vahvemman elämänoikeus». Oveluuden tunnushan on: hyvä tarkoitus pyhittääkään käytettävät keinot. — Kirkollisen pappisvallan selvennykseksi voimme vielä lisätä, että se on imenyt kannustavat voimansa ahrimaanien suvaitsemattomuudesta, sokeasta uskosta ja taikauskosta sekä saatanoiden vallanhimosta ja pahasta tahdosta. Mutta kaiken, mikä vivahtaa terveeseen älynkäyttöön, ihmisyyttä rakentavaan järkeilyyn..., sen kirkot hylkäsivät jo gnostilaisvainojen yhteydessä. — Saadaksemme ko. tapahtumista selvemmän kuvan piirrämme allaolevan kuvion.

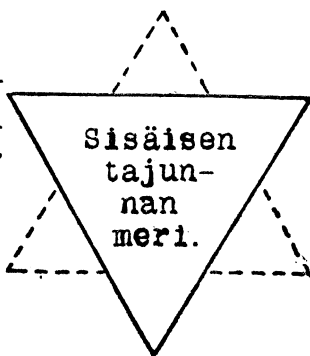
Kotkansiipinen jalopeura:
kirkollinen pappisvalta.

Tunne: ahriman, suvaitsemattomuus, oikeaoppisuus, taikausko, sokea usko, materialismi.

Makaava karhu: materialististieteellinen valistus.

Tahto: saatana, maailmanoppi, vallanhimo, väkivalta, sota.

Linnunsiipinen panteri: poliittinen oveluus.

Äly: lusifer, tyhjä aateskelu, dogmit, kaavoittuminen, sukupuolivoimien palvonta.

Ylläolevasta piirroksesta näemme: kun »taivaan tuulet» eli Pyhän Hengen voima alkoi kuohuttaa planeettamme ja ihmiskunnan sisätajunnan »merta», edellämainitut voimat alkoivat aktivoitua ja tulla yhä määräävämmiksi tekijöiksi. Ensimmäisenä pyrki esille ensimmäisen luomispäivän vaikeus, joten saatanoiden innoitus alkoi näkyä kirkon valtapyyteissä. Tämän tueksi nousi ahrimaaninen suvaitsemattomuus. Jeesuksen opetukset saivat väistyä oikeaoppisuuden, taikauskon ja syvenevän sokean uskon tieltä. Ilmiön aiheutti kirkon luisuminen pois varsinaisesta tehtävästään. Koska se ei halunnut seurata Mestariaan, oli edessä valheen henkien seuraaminen. Paikallaan pysymistä ei elämä tunne.

Seuraavana nousi materialistis-tieteellinen valistus, jota Daniel kuvailee makaavalla karhulla. Kysymme: miksi karhulla oli kylkiluita suussaan? Tällä tahdottiin ilmaista esiinpyrkivän voiman sukupuolista luonnetta. Muistamme, miten Vanhan Testamentin luomistarussa vaimo rakennettiin miehen kylkiluusta. Ihminen jakaantui kahteen sukupuoleen, ja tässä tapahtumassa rintakehän kuvattiin jääneen avoimeksi. Kylkiluuthan suojaavat ruumiin keskeisintä elintä, sydäntä. Mutta jos kylkiluu otetaan pois, jää aukko. Ja koska aukon aiheuttaja on luusta luotu nainen, on naisella avoin tie miehen sydämeen. Tämähän toistuu jatkuvasti miehen ja naisen välisessä lemmensuhteessa. Luomistarun mukaan kylkiluuta ei kuitenkaan rikottu, mikä kuvaa sitä, että naisellisuus on olemassa miehen ulkopuolella — toistaiseksi. Mutta koska miehen rintakehässä on kuvan-

nollinen aukko, merkitsee tämä, että tulevaisuudessa naisellisuuden on palattava miehiseen periaatteeseen. Järjen ja tunteen tulee saavuttaa tasapaino samassa yksilössä, joten ulkonainen sukupuoli on ohimenevä ilmiö.

Danielin kuvauksessa karhu pureksii, siis särkee kolmea kylkiluuta hampaissaan. Tämä merkitsee naisellisen periaatteen tuhoamista. Numero kolmen (kirjain, Ghimel) kabbalistinen tulkinta merkitsee siirtämistä. Karhua edustava esiinpyrkivä voima siirtää siis jotain yksipuolisesti, ilman naisellista periaatteita: tunnetta. Siitostoiminnassa vaikuttaa teräksen kylmä äly, laskelmoiva, tunteeton, miehinen voima. Tässä on hyvin kuvattu materialisoituneen tieteen tendenssit. Ajan ratas onkin pakottanut sen näyttämään todellisen karvansa, niin että nykyisin tehdään tuskin minkäänlaista tieteellistä työtä muussa mielessä kuin tukemaan tavalla tai toisella asevarustelua. Jokaisen hyvinvointiin tähtäävän keksinnön takana on ajatus, että sen avulla paremmin pärjätäisiin sotaisissa puuhissa. Luova voima on kääntynyt hävittäväksi, ja ahrimaanis-lusiferinen tiede on yltenyt siirtämään kummituksia, joista atomipommi on toistaiseksi monisarvisin.

Kolmantena nousi sisäisen tajunnan merestä pantteri, poliittinen oveluus. Danielin kuvauksen mukaan sillä oli neljä päätä ja samoin neljä linnunsiipeä selässä. Siis kahdeksan erikoistunnusmerkkiä. Näiden voidaan sanoa kabbalistisesti merkitsevän mm. »keisarillista oikeutta». Keisarihan on korkeimman vallan tunnus. Samoin sanotaan, että pantterille annet-

tiin valta. Se näkyy etenkin neljässä päässä, jotka merkitsevät valtaa neljässä ilmansuunnassa, siis kaikkialla. Myöskin neljä siipeä ovat »keisarillisia» sikäli, että vaikka linnunsiivet eivät kykenekään kantamaan omistajaansa, on näiden symbolien vastaavaisuuksille: puoluepyyteiden elävöittämille maailmanparannusideoille annettu ja uskottu vallanhiimon, väkivallan ja sodan puolustelu. Alaspäin suuntautuva paha tahto on yhdessä sukupuolivoimien prostituoidin älyn kanssa luonut »oikeuden», jonka lähtökohta on eläinkunnassa ja kuuluu: ainoastaan omilla pennuilla on elämänoikeus; väkevät eläkööt, heikot sortukoot; elämän taistelussa pyhittäköön tarkoitus keinot.

Elämän lakisiteisyydestä johtuu, että esiintyy polariteetti, napavastakkaisuus, samalla kun jotain syntyy joko ylhäältä tai alhaalta päin. Näiden yhteistyöstä syntyy uutta, olkoon se joko hyvää tai pahaa. Kun planeettamme sisätaajunnan meri alkoi kuohua, ja sen sisältämä pohjasakka nousta pinnalle inhimillisesti käsitettävissä muodoissa, kuten edellä esitimme, esiintyy se aina kaksivoimaisena. Näin esiintyen sillä ei ole kuin yksi ulottuvaisuus, se on kuin viiva. Voimme sanoa Pythagoraan tavalla, että viivan pitää liikkua, jotta syntyisi pinta. Eihän kahdella sukupuolellakaan ole »ulottuvaisuutta» tulevaisuuteen nähden, ennenkuin he luovat lapsen. Lapsi on yhteistyön tulos. Elämän pohja on kolminainen: isä, äiti ja lapsi, niinkuin Logoskin on kolminainen. Näin ollen eivät saatanalliset ja ahrimaaniset voimat voineet synnyttää kirkollista pappisvaltaa ilman, ettei ollut mukana

jotain myöskin lusifeerisilta voimilta. Ja koska kirkoksi muodostuva lahkko hylkäsi gnostikot ja näiden mukana älyn, oli kirkon syntymisen ehtona ainakin älyn negatiivinen, kielteinen puoli, siis älyn tietoinen kielteisyys: tahallinen älyttömyys. Se näkyy siinä, että luotiin dogmit, kaavat ja seremoniat, joiden tarkoitusta ei voida selittää terveen järjen avulla. Ainakaan kirkot eivät siihen kykene. Mutta näin syntyi jonkinlainen varjokolmio, kuten piirroksemme esittää. Sen muodossa nousi sisätajunnan merestä joitain pahuuden voimia, mutta näiden tuhoisuutta rajoitti älyn puute. On ollut kohtalon suoje-
lus, että kirkkojen epäonnistuttua tehtävässään ja ajauduttua matalikolle järjen valo sammui tyystin. Älyvoimien dynaaminen käyttö olisi vain lisännyt kurjuutta.

Sama ilmiö toistuu materialistis-tieteellisen elämänsäksityksen ja siitä johtuvan teknillis-käytännöllisen elämäntavan ja toiminnan yhteydessä. Se muistuttaa todelle makaavaa karhua. Vasta nykyään olemme alkaneet käsittää tieteen voimat. Nämä ovat valtavat. Mutta tieteeltä on puuttunut tahtoprinsiippi. Tämäkin on ollut tietoista tahdon kieltämistä, sillä tiede on aina väittänyt, ettei ihmisellä ole vapaata tahtoa. Hän on olosuhteitten ja sielullisten voimiensa vanki. Väitös johtuu siitä, ettei tiede ole tuntenut ihmisen olemusta, vaan on asettanut jumalallisen tahdon tilalle himon. Taaskin kohtalon suoje-
lu, kun tiede lankesi oikeaoppiseen materialismiin ja yltäi itseviisaudessaan rakentelemaan toistensa jal-
koihin kaatuvia teorioitaan, niin se unohti oman

mahtinsa ihmiskunnan onneksi. — Niinikään poliittinen oveluus syrjäytti tunteen tullen tunteettomaksi, kylmäksi ja laskelmoivaksi. Siitä muodostui korkeintaan älyn uskonto. Alempien tunteiden liittyminen politiikkaan, jota silloin tällöin tapahtuu, synnyttää aina vallankumouksia ja verilöylyjä.

— — —

Voimme historiasta todeta, että edelläkuvatut kolme petoa ovat esittämällämme tavalla todella nousseet. Niissä ovat tulleet kerratuiksi myöskin edellisten luomispäivien vaikeudet. Kuitenkin epämääräisen yksipuolisesti, kuten näimme. — Kunnes tuli neljännen pedon esilleastumisen vuoro. Sotilasmahdista alkoi kehittyä ihmiskunnan olemassaolon uhka.

Vasta kun kolme edellistä luomispäivää oli tullut kerratuksi, tuli nykyisen neljännen luomispäivän vuoro. Tämän pohjavirityksenä on himo. Tapahtui, että korkeuksista lankesi hyvän tahdon voima uuden Logosvuodatuksen muodossa planeettamme ja ihmiskunnan sisätajunnan pohjamutiin nostaen pinnalle, mitä siellä on todellista pahaa, väkivaltaa, murhanhenkeä... Ihmiskunta joutui entistä tehokkaampaan puhdistuksen kiirastuleen.

Tarkastellessamme nykyaikaista sotilasmahtia näemme, ettei se suinkaan ole rakennelmassaan yksipuolinen. Päin vastoin sen TIETOISEEN palvelukseen on otettu kaikki saatavissa oleva lusifeerinen, ahrimaaninen ja saatanallinen voima. Sotilasmahdin palvelukseen kelpaa kaikki, olkoonpa kyseessä kauris tai ruma menettelytapa, uskonnollinen hurskas-

telu tai perkeleellinen raakuus... Niinikään isänmaallinen intoilu, lemmenvoimien kyllästävä hempeily, laupeudenkaapuun pukeutunut väkivalta, tieteen ja taiteen saavutukset, Jumalan palvonta yhtä hyvin kuin jumalattomuus... Rautahampainen sotahirviö on kaikkiruokainen ja ainutlaatuinen, niin ettei Danielkaan löytänyt sille eläikunnasta vastaavaa vertauskohtaa. Sitä ei pahuudessaan rajoita älyn, tunteen eikä tahdon puute, vaan siinä esiintyy pahuuden kolmio ruumiillistuneena. Siksi ihmiskunnan olemassaolo onkin tullut uhatuksi.

Viimeisen pedon noustua astui Vanhaikäinen tuomiolle, kuten ennen olemme esittäneet. Planeettamme sisätajunta siirtyi lopullisen puhdistuksen vaiheeseen. Tämän yhteydessä Daniel puhuu sekä seitsemästä että seitsemästäkymmenestä vuosiviikosta. Jos avaamme näitä lukuja kabbalistisesti, näemme maailmassa vallitsevan tilan.

Zaïn eli seitsemän merkitsee »kunniavaunuja», valloittajaa, joka »saavuttaa voiton kaikissa maailmoissa». Toisin sanoen, edellä kuvatut pedot ovat tulleet todellisuudessa maailman hallitsijoiksi. Mutta silloin tapahtuu katastrofi. Seitsemänkymmentä eli Haïn merkitsee salaman kohtaamaa ja murskaamaa tornia. Se on kaiken aineellistumisen symboli. Elämä on kylliksi materialisoitunut ja maailma on kuin torni, puolustuslinnake ja vankila. Sitä voidaan rinnastaa Baabelin torniin, jonka Jumala kukistaa. Salama kohtaa lopulta tornin, ja se kukistuu.

— — —

Edellä esitetty koskee siis suurta ihmiskuntaa ja niitä voimia, jotka pyrkivät esille maaemon kätköistä voitettaviksi. Mutta niiden voittaminen tapahtuu ihmisen kautta. Eikä ihminen osaa eikä voi saavuttaa voittoa ulkonaisesti, vaan voiton pitää tapahtua ihmisessä itsessään. Se on sisäinen tapahtuma. Tässä työssä auttaa elämä ihmistä siten, että hän saa käydä koulua jälleensyntymien pyörässä, vuorotellen näkyväisessä ja näkymättömässä maailmassa. Jokaisen on saavutettava eräänlainen voitto kuolemanjälkeisessä elämässä. Mutta se on pakonalainen tapahtuma. Siksi se ei ole lopullinen eikä aivan todellinen. Lopullinen voitto on saavutettava tässä näkyväisessä maailmassa.

Jos tutkimme Danielin näkyä kaksisarvisesta oinaasta ja yksisarvisesta kauriista, huomaamme sen koskevan ihmistä. Siinä puhutaan eläimistä kuten edellisessäkin näyssä. Mutta petoeläimet ovat vaihtuneet oinaaksi ja kauriiksi. Nämä eivät ole »raatelevia petoja», vaikkakin edelleen taistelevia. Taisteluaseina ovat päässä olevat sarvet.

Ihmiskunta oli edellisessä luomispäivässä eläinkuntana, siksi ihmisessä on piilevänä kaikenlaisia eläimiä. Ihmisessä on melkoisesti susimaista petoeläintä, jänismäistä pelkuruutta, kettumaista kavaluutta, matelijoihin verrattavaa liehittelyä ja matelevaisuutta. On lintujen visertelyhalua, on härkäpäisyyttä, aasin laiskuutta, joskin samalla myöskin vetojuhdan voimaa... Ihminen on kokoomus monenlaisista eläimellisistä voimista. Ne ovat aikanaan olleet tarpeellisia, mutta kun hän ottaa vakavan askeleen henkiseen

elämään, nousee kysymys näiden voittamisesta. Ne ovat enimmäkseen piilotajunnan kynnyksen alapuolella, joten niille on annettava aivan kuin taisteluhaaste. Daniel katseli elämää Vanhan Liiton näkökulmasta, jolloin ei ollutkaan muuta mahdollisuutta kuin taistella ja voittaa.

Sanomme siis, että ihminen itse on kaksisarvinen oinas silloin, kun hän vanhalla tavalla herää näkemään itsessään olevat eläimet. Ennen heräämistään hän on vain »luonnollinen» ihminen eikä kärsi eläimellisyydestään. Mutta herätessään hänessä nousee ensimmäinen ajatus: eläimet on voitettava; nämä on taistellen kukistettava. Aseet ovat hänen päässään, järjessään. Hänellä on kaksi »sarvea», miehinen ja naisellinen periaate, koska kaksinapaisuus on jokaisessa ihmisessä.

Ensimmäinen aste on, että hän kääntyy päin länttä ja päin jokea. Länsi kuvaa kuoleman valtakuntaa. Niinhän muinaisessa Egyptissäkin vainajien kaupungit, hautuumaat, rakennettiin länteen, laskevan auringon puolelle. Ulai (väkevä) -joki on sama kuin Tuonelan joki tai unohduksen Lethe-virta. Tämän rannalla käy ihmisen taistelu itsessään olevia eläimellisiä voimia vastaan. Hän on alemmassa minuudessaan, mies-naisellisena, kuin Meedian ja Persian kuninkaat, joita vastaan Mikael (»kuka on kuin Jumala») taistelee. Mikael on ihmisen jumalallinen puoli. Taistelu käy kolmea ilmansuuntaa kohti, koska hänessä olevat eläimet ovat saatanaaliset, ahrimaaniset ja lusiferiset voimat tai paremmin sanottuna näiden innoittamat eläimet. Taistelu on ankara ja ar-

moton, kuten Daniel kuvaa: »Minä näin oinaan puskevan länteen, pohjoiseen ja etelään päin, eikä yksikään eläin kestänyt sen edessä, eikä kukaan voinut pelastua sen vallasta. Se teki mitä tahtoi; ja se tuli suureksi». Voittaessa kasvavat voimat, ja ihminen tuntee itsensä suureksi ja voimakkaaksi. Tuonelan jokinielee eläimet ja lopulta — ihmisen itsensä.

Sillä kuolema on lopulta ihmistä voimakkaampi. Elämän tarkoitus ei ole, että ihminen persoonallisuutena tulisi yli-ihmiseksi, vaan että Jumala hänen kauttaan saisi valtaa maanpäällä. Siksi ihmisen täytyy persoonallisuutena oppia kuolemaan. Sitähän on koko suoritettava taistelu. Mutta taistelu ei ratkaise minuuden ongelmaa. Todellinen minuus on kuolevaisen persoonallisuuden takana oleva kuolematon auringohenki, Mikael, joka »on kuin Jumala». Hänelle kuuluu voitto, ja siksi alemman minuuden on osattava kuolla. Mutta miten?

Elämän koulussa, jälleensyntymien kuluessa on persoonallisuudessa kasvanut myöskin inhimillinen puoli. Siinäkin on vielä eläintä, mutta se on lauhkea kuin vuorikauris. Se on korkeamman järjen valaisemaa ymmärrystä, ja siinä vaikuttavat kuolemanjälkeisestä elämästä saadut opetukset. Siksi Daniel kuvaakin, että kauris tuli kuoleman mailta, lännestä, eikä koskettanut maahan. Kauris tuli Tuonelan joen yli oinaan kimppuun tallaten sen jalkoihinsa, katkoen samalla oinaan taisteluaseet. Persoonallisuus nöyrtyi korkeamman järjenvalon edessä. Ihminen siirtyi oinasvaiheesta kaurisvaiheeseen.

Kauriilla oli vain yksi sarvi, mikä merkitsee korkeamman järjen valaisemaa ymmärrystä. Se onkin aluksi riittävän tehokas nujertaakseen oinaan eli minuuden vallan. »Rakas kallis minämme» on se, joka aina tahtoo saada kunnian itselleen kaikesta, vaikka se kuolevaisena on vain kuolemattoman minuuden varjo ja näin ollen ilman ansiota. Alempi minuus saa arvoa vasta, kun se yhtyy korkeampaan.

Tämä ensimmäinen »sarvi» on kuitenkin tuomittu murtumaan, sillä siihen kytkeytyy vielä taistelun henki. Sen avulla ei avaudu syvin totuus. Seuraavassa vaiheessa pitää kasvaa »neljä uhkeata sarvea», mitkä eivät ole niinkään paljon taisteluaseita kuin vallan symboleja neljässä »ilmansuunnassa». Älyn, tunteen, tahdon ja tekojen tasoilla on saavutettava nuo vallan symbolit siten, että opitaan kulkemaan puhdistuksen tietä käytännöllis-siveellisen itsekasvatuksen merkeissä. Mysteriokielellä sanottuna: on suoritettava maa-, tuli-, vesi- ja ilmakokeita, joissa saavutetut voitot merkitsevät samalla valtaa kysymyksessäolevien tasojen yli. Tämän työn yhteydessä kasvaa tuo lopullisesti voittava »sarvi», mikä alussa on vähäpätöinen, mutta lopulta ylettyy taivaasiin asti. Tässä kuvataan totuudenetsijän sielullis-henkistä mietiskelytilaa, jolloin tajunnan painopiste on keskeytymättömästi suunnattu totuuteen, Jumalaan päin. Vain tällainen sieluntila — minkä saavuttaminen tietenkin on pitkällisen työn tulos — voi rakentaa sillan persoonallisuudesta hengen maailmoihin ja »pudottaa totuuden taivaista». Se on yhteydessä edellämainittujen kokeiden voittamisen ja näin ollen

myöskin »taivaallisten sotajoukkojen» kanssa, koska ihmisen tehtävänä on, kuten Pekka Ervast sanoo, »opettaa enkeleitä ja jumalia, niitä korkeita henkivaltoja, jotka eivät tunne Ihmisen Pojan myste-riota».

— — —

Edellä esitettyyn viitaten voimme lopuksi lisätä, että kuvaamamme planetaaris-historiallisen kertaus-kauden ja siihen elimellisesti liittyvän tuomiokauden yhteydessä tapahtuu kuolleitten ylösnouseminen, kuten Raamatun tuomiokuvauksissa esitetään. Ylösnou-seminen on käsitettävä merkityksessä jälleensynty-minen, mutta se koskee myöskin henkisesti kuolleit-ten ylösnousemista eli jälleensyntymistä. Hyvä ja paha, valo ja varjo nousevat samanaikaisesti. Sa-malla kun planeettamme sisätajunnan kätköistä nou-sevat pedot, samalla myöskin pitää nousta Henkisen Valon käytännöllistyttyjen. Jälleen näemme saman polariteettilain esiintymisen. Jos paha nousisi yksin, tulisi se planeetan kuolemaksi. Jos taas hyvä nousisi yksin, jäisi paha voittamatta. Sillä kuten näimme, paha piilee näkymättömissä, ja jos se tahdotaan voit-taa, on sen tultava näkyville. Asian valaisemiseksi lainaan Pekka Ervastian pikakirjoitetusta esitelmästä muutamia kohtia. (Esitelmä pidetty 2/4-1933).

»...elämän koulu on niin järjestetty, että alitui-sesti olemme viettelyksien edessä ja että meidän täy-tyy voittaa niitä... Ja paha on täten tällä maapal-lollamme objektiivisesti olemassa ja ilmenee siinä objektiivisessa elämässä koettaen vietellä meitäkin itsekkyyteen ja kaikkeen pahaan.... Tämä johtuu

siitä, niinkuin monta kertaa olemme myöskin puhuneet, että tätä meidän maapalloamme on johtanut ja johtaa vieläkin suureksi osaksi eräs äärettömän korkea enkeliolento, jota nimitetään Saatanaksi... — Mutta yksi puoli siinä on kamala. Jos nyt ajattelempa omaa itseämme, niin kaikki mitä teemme, mitä ajattelemme ja tunnemme, se — kuinka sanoisin — on valokuvattu meidän auraamme. Siitä syntyy muisti... Ja semmoiset asiat, jotka olemme päivätaunnassamme unohtaneet, ovat alitajuunassamme jäljellä... Mutta samoin kuin on ihmisen, on myöskin maapallon laita. Maapallo on suuri persoonallisuus. Maapallo on muistava aura... Siis kaikki, mitä olemme pahaa tehneet edellisissä elämissä ja milloin tahansa, on painautunut maapallon akashisiin ja astraalisiin asiakirjoihin, elämän kirjoihin, kaikki paha ja hyväkin. Ja ajatelkaamme, minkälainen ihmiskunnan historia on ollut? Niin hirmuisen paljon on ollut pahaa, veritöitä, julmia tekoja, itsekkäitä, ahnaita ajatuksia ja tunteita on ollut ihmisillä täällä maan päällä. Kaikki on valokuvattuna tarkasti tuohon luonnon muistiin... Minkälaiselta maapallomme näyttää? Ajatelkaamme, mitä on tapahtunut niinä miljoonina vuosina, mitä ihmiskunta on elänyt täällä? Kuinka paljon on julmuutta, veritöitä...? Kuinka paljon eläimiä olemme raadelleet ja kiduttaneet? Kuinka paljon ihmisiä myös? Se ei ole iloinen näytelmä. Meidän maapallomme puku, se vaippa, mihin maapallomme on pukeutunut, ei ole mikään baalipuku... Kyllä se on verellä ja kaikenlaisella pahalla saastutettu... Hirveitä ovat ne pilvet, jotka kulke-

vat näkymättömässä maailmassa tämän maapallon ympärillä, — hirveitä kuvat, jotka on joka päivä miljoonia vuosia valokuvattu maapallon auraan. — Kuka voi maapallon lunastaa?»

»Pahan voittaminen on meidän tehtävämme yhdeltä kannalta katsoen», vastaa Pekka Ervast. Syvimältä puolelta sen voittaa Kristus, Isän voima. Mutta sen on päästävä esille ihmisen kautta. Tämä taas on jatkuvaa, peräänantamatonta henkistä työtä ja ponnistusta, puhdistuksen tiellä kulkemista, itsensä kasvattamista ja ihmiskunnan valistamista. Kuitenkaan tämä työ ei ole enää taistelua vanhassa merkityksessä, sillä nyt olemme astuneet uuteen aikaan. Taistelun tilalle on tullut henkisessä työssä voittaminen. Itsensä voittamisen kautta jokainen ihminen voittaa pieneltä osaltaan myöskin ihmiskunnan pahuutta, koska Kristus, Isä, pääsee hänen kauttaan valaisemaan maailmaa.

— — —

Kaiken edellä esitetyn selvennykseksi teemme vielä täysin oikeutetun kysymyksen: Onko ihmiskunta saanut sitä varten henkistä apua ja valoa, että pahuus pääsisi rehoittamaan maanpäällä? Ovatko suuret jumalanpojat ja kosmokraattorit esiintyneet siksi, jotta elämä muodostuisi mahdollisimman vaikeaksi, suorastaan helvetiksi, miksi sen nyt näemme muodostuneen? Kuuluuko ihmiskunnan onnettomuus »jumalalliseen suunnitelmaan»?

Mitä ensinnäkin tulee ennustuksiin yleensä, voimme sanoa niillä olevan kaksi lähtökohtaa. Toinen

lähtökohta on ns. ennaltamääräys ja toinen karma. Edellinen merkitsee sitä suunnitelmaa, jonka mukaan elämä kehityksessään etenee. Esimerkiksi seitsepäiväinen luomispäivien sarja on ennakolta suunniteltu. Samoin seitsemän juurirotua. Joka tietää näistä seikoista, hän voi »ennustaa» — kuten H. P. Blavatsky, tai Pekka Ervast — minkälainen tulevaisuus ihmiskuntaa odottaa jumalallisen suunnitelman mukaan. Niinpä P. E. opettaa, ettei Maata suinkaan ole suunniteltu helvetiksi vaan taivaaksi. Sitä myöden kun ihmiset muuttuvat inhimillisemmiksi, Maa kirkastuu ja taivasten valtakunta astuu maanpäälle.

Mutta elämässä vallitsee vapaus määrättyyn rajaan asti. Ihmiset voivat vapaasti tehdä joko hyvää tai pahaa, kunhan itse kantavat seuraukset. Sanoohan Jeesuskin: »Mitä kylvätte, sitä myös niitätte». Karman laki pitää huolen, että aikaansaatetut syyt kantavat vastaavat seuraukset. Tämän nojalla käy ymmärrettäväksi, miten joku näkijä voi päätellä: tuollainen on ihmiskunnan karma, tuollaisia syitä on saatettu aikaan ja siksi todennäköinen tulevaisuus on vastaavanlainen. — Mutta miksi tulevaisuus on todennäköinen?

Siksi, ettei ihmiskuntaa ole jätetty ilman jumalallista apua. Apu on saapuvilla aina, kun karma käy uhkaavaksi. Näemmehän esim. Juudan kansan historiasta, miten aina suurten vaikeuksien edellä esiintyi varoittavia ja ohjaavia profeettoja. On asia erikseen mitä he saivat aikaan ja kuunneltiinko heitä, mutta joka tapauksessa apua oli tarjolla. Juudan

kansan onnettomuus ei ollut auttavan kaitselmuksen eikä profeettojen syy, vaan se johtui ihmisten kova-korvaisuudesta, härkäpäisyydestä ja itseviisaudesta. Saman ilmiön näemme kaikkina aikoina; edellä tuli jo mainituksi viime ja tämän vuosisadan Valkoiset lähettiläät. Nykypäivien maailmankuva puhuu vääristelemätöntä kieltään siitä, miten heidän opetuksiin on noudatettu ja varoituksiaan kuunneltu. Kuva on surullinen, uhkaava. Ja kuitenkin, jos vaivaudumme tutustumaan Blavatskyyn, Steineriin, Tolstoihin ja ennen kaikkea Buddhaan, Jeesukseen, Ervastiin, huokuu vastaamme suuri totuuden sanoma, säälin, rakkauden ja hyvän tahdon julistus: »Eläkää veljeyden elämää, rakastakaa toisianne, luokaa taivas maanpäälle». Jos me ihmiset heidän neuvojaan noudattaisimme, silloin panisimme liikkeelle uuden syyn, joka lunastaisi vyöryvän karman. Jos kristillinen kirkko olisi onnistunut tehtävässään, silloin esiin pyrkivät pedot olisivat tulleet voitetuksi heti kynnyksellä ja Danielinkin ennustukset olisivat valuneet santaan. Kirkon voitosta olisivat myös hyötäneet sekä tiede että politiikka, koska oikea käsitys Jumalasta olisi kaatanut materialismin alkuunsa ja lopettanut turhat viisastelut ja itsekkyyteen pohjautuvat maailmanparannuspuuhut. Niinkuin totuutta etsivä ihminen on kutsuttu voittamaan oman sielunsa peikot ennen kuin ne voittavat hänet, niin myös ihmiskunta on kutsuttu voittamaan menneisyytensä vaikeudet auttajiensa avulla. Toistaiseksi se ei ole siihen kyennyt, ja siksi vaikeudet ovatkin jatkuvasti paisuneet. — Ja kuitenkin ei ihmiskun-

taa pelasta muu kuin totuus, veljeys, ihmisyyys...
Siksi inhimillisempi tulevaisuus on työllä hankittava.
Työ- ja elämänohjeet ovat esitetyt Pekka Ervastian
Vuorisaarnaan pohjautuvassa kristosofisessa ohjel-
massa.

Kirjallisuutta:

V ä i n ö L e h t o n e n

Miten ymmärrän elämänkoulun

Uuden ajan työsaralta

Kansallinen uudestisyntyminen

Rauhan temppeli

Elämän arvoitus

Vanajavuoren taru

Matkalla temppeliin

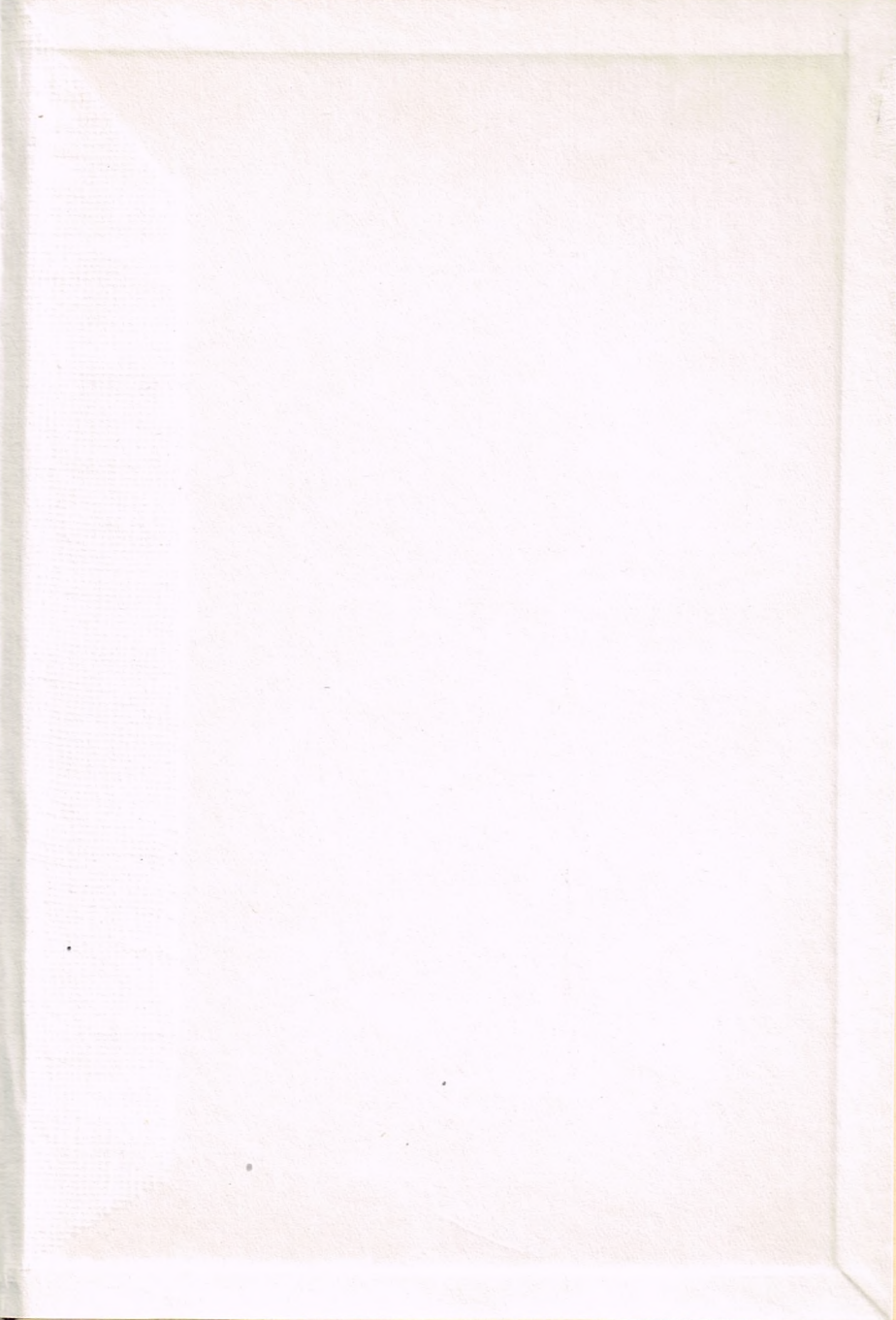
Ihmisyysuskonnon ulkopiirteet

Kirjoja saa tilata osoitteella:

*Neiti Alma Allinniemi, Tampere, Santalahden-
tie 7 E 13.*

*Samoista asioista puhuu teosofis-kristosofinen
aikakauskirja Pohjolan Valo, 10 numeroa vuo-
dessa hinta 300 mk. Toimitus: Turku Korkea-
vuorenkatu 2 C 31.*

HINTA SID. 280 MK.

HINTA SID. 280 MK.